

ოქროყვავილობა

ივა თადიაშვილი

ივა თადიაშვილი

ოქროყვავილობა

გარეგანზე გამოყენებულია უილიამ ბლეიკის ნამუშევარი

The Dance of Albion (Day of Joy) (1794–1796), William Blake,
Fitzwilliam Museum, Cambridge

ყდის დიზაინი: ანა კონტრიძე

რუსთავი, 2026

ძღვენად მარტოეულ ზეში ღმრთის

მშობელს და მ[თარგ]ელს [ანას]

ვინც ზემს ევავეილს მხოლოდ დაუნოსავს, კერას შეიცნობს.

ვერც ის, ვინც მას მოსწყვეტს მხოლოდ და

მხოლოდ იმისათვის, რომ რაიმე შეისწავლოს.

- ფრიდრიქ ჰოლდერლინი

პროლოგი

ვაპირებ ვთალო ქანდაკი და სამარე სიტყვებისგან,
მსგავსად არქეოლოგის და
უბრალოდ შეხსენებას ვცდილობ

ისინი ხომ უბრალოდ მტვერს და ქვიშას ქექავენ
მსგავსად მხატვრებიც
დამარხულ ხილვებს ამხელენ მხოლოდ
და ჰოეტების საქმეც ეგაა

მარად მარგალიტები მოაგროვონ,
შეკრან ერთად სამკაულად და მერე
რაფსოდების საქმე ამ სამკაულთა
ყელზე და ხელზე შემოკობა სცადონ

ადამათვის.

და მე ამას მხოლოდ მაშინ შევძლებ
თუ თვალს დავხუჭავ
ვიგრძნობ უკუნში მცენარეთა მარცვალთ სურნელს
თითქმის მკვლარი წიგნებიდან გარდმოღვენილს

ყოველ ამ გრძნობათა შემგრძნობელის მოსახიბლად და
ღროს თავის უღრმო ღრთა
ილუზიად გავიცხადებ და თავს ეუბრძანებ, ვეტყვი:

პოეზიისთვის ესრზივარ, პოეზიისთვის ვიწვი,
პოეზიისთვის ვიკარგები სტანდარტული,
ნორმალური ადამიანების თვალსაწიერიდან

და დიდი იმედით და ლტოლვით

სიზმარეულ საყუდელში, ოდნავ პატივისთვის
ვთზავ ამ ქანდაკს.

და ამ პოემის დასაწყისს და ბოლოსაც
თვითონაც დარწმუნდებით, როგორ უთქმელად
წარვსთქვამ აქამდინ უთქმელ და უღრმეს საიდუმლოებას

გამომეხმევა პანიფით რქები გვერდებზე და
არსად ტყე, არსად ბალახი

მხოლოდ რქები და ტანის რხევა მომრჩება ბოლოს
ზოგისთვის უმუსიკო სიტყვების რახარუხი

მერე კი ოდნავ აღარ შევთრთები მნავრელების
და უარყოფელების პირისპირ ცეცხლის შეხებისას
და ასევე ცხელი ცვილის ნაღვენთსაც უტყუად ავიტან

პირველ ხელი და ტანი გამიცოცხლდება და
თავად გავხდები ნიმუში
რომლის გამოხატვასაც, ოდითგან
უუმხედველნი ესწრაფოდნენ.

და დაე, ყველა ეს ნიშანქვა გატყდეს
დროის ოდნავ მანიშნებელი და მარტო მე კი არ
ყველა დაეუბრუნდეთ საწყის მარადისს.

სულ ესაა დასაწყისის წემი ლექსი-სარკოფაგი
და საკმარია ამა გზად, მთარეველად დავიტოვოთ
ეს სიტყვები, არა ნაკლებ
წარსულ ანგელოზთა ზმანებების
განსაცხადებლად.

წასვლამდე მორჩენილი საქმეები

დღეს როცა სასმელი ვიყიდე და
სახლისკენ ვბრუნდებოდი მივხვდი, რაოდენ გადავეწვიე
ავტობუსებისას გარე შენობების თასადების თვალიერებას
რათა იქ ვეჭდომარე ხალხისთვის თვალი მომეცალა.

მეყო რაც ვიტანჯე და მიტანჯნია
ამ ხალხისგან თავის არიდებისგან და
ახლა ყველას სულებს თვალებით ვამხელო
რაოდენაც მათ თვალებს, თვალებს გავუყრი
დადნებიან და თუ რამ ავიზრახვა ქონდეთ გაქრებიან...

რავენა, რა გავაკეთო
თქვენ რაოდენაც ეს ქედმაღლობათ

და ტანის წელვად აღიქვით
მე მეძღვნა ეს ნიჭი და ამის მალვა
სხვაგვარად ცოდვა იქნებოდა.

ამგვარი ბინდია სწორედ, ამ სამყაროს დამზადრავი
თავად ბარბარეც საკვებს ძაღლებს ზიარობდა
შავი ელვარებით დაფოთლილ
ლობიოს მსგავსი
მარცვლოვანი მცენარის გულებს
უყრიდა ძაღლებს.

ის კი არვინ იცის ისინი თუ
ამასა ბოლომდინ ჭამდნენ

ის ასე იყო
მე კი მსურს ახლა როგორცა ვარ ასე ვიყო

სიცოცხლე ოდნავ არ მაწუხებდეს და მახლდეს
თან ეგუვითარი წადიერება
ამ ძლიერ ჯგაღოსნობის განქარვებისა

რადგან მე კარგად ვიცნობ
ამ ფსევდო ინტელექტუალებს
თავის თავებს რომ ხალხში ბრეჩავენ
და ცხადში სისულელეს მეტყველებენ

ილუმინას აღაუღენენ ხალხის მოსახიბლად და
პლატონმა სწორედ მათზე ისურვა
სახელმწიფოდან გაძევება მათი იდიოტიზმის
და არა პოეტების რომელთაც
მხოლოდ მოსავდათ ყოველწამიერი
ჯგანყი ბედნიერების შესანარჩუნებლად

და ეს გარეშემო ფსევდო ფსევდო ხალხი
წიგნებს მხოლოდ ერთხელ კითხულობენ
ზოგჯერ ერთხელაც კი არა
და სწორედ ამიტომ უმეტესად ისინი
წიგნებს აღარ კითხულობენ
რადგან იციან არაა მათი კითხვა
ერთხელ საკმარისი, მათ სრულიად განსაცდელად
და მეორედღა განა რაღად უნდა წაიკითხონ?

იგინი ამ პრაქტიკული სამყაროს ხაფხუფებს ეჭიდებიან
და ის კი არა იციან
და ვერა ხედებიან ყოველივე
როგორი უაზროა, როგორი გატყევილი.

და ხალხში ასე გარეგნისას
ხან ავტობუსის მგზავრობისასაც

მუდამ ხალხს თვალიერებენ
და მუდამ მათზე ფიქრობენ
თუ რას ფიქრობენ ისინი მათზე

და მათგან კი შენობებს და პლანეტებს
სულ ველარავინ ამჩნევს
ველარც მე რომელმაც ლიქიორით
ამოვივსე რასსა სტომაქი

რადგან ცივა ავტობუსში ცივა
და ესაა ჩემთვის აღსანიშნი ხალხში
როცა ძალმიძს ხმა ამოვიღო და
ჩემი სინუმი ამინდის შეფასებით განვაქარვო

თუმც მე თუ ამას ვიზავ ის
ლამაზად ხალხში მეტყველები,

რიტორები და ორატორები, იზეიმებენ

და წემი მეგობარი ეშმაბალახები მოიხვევენ
ცვილსა ცვრისგან ნაკეთებს და ნაღვანს

საბოლოოდ ამ პოემის ეკ მაგიოც ეგაა:
განმეხილა რაოდენ ყვავევით
მარტოსული დავრნი, ხალხისგან ზურგქცეული
და მათ კი განა
მეტი რამე სხვა სდომებიათ?

და არც ოქროყვავილობას სდომებია რამე
ეს მე ასე სიტყვებად გავართულე

თუმცა რომ დამემღუმარა
და არაფერი არ მეწერა

ასე არ მელაუბა
მეც მათსავეთ თავი ასე
ხალხისთვის არ მიმეგლო განსაჯიჯგენად
და მათთან ერთად ასე
ერთი გზის თანამგზავრად არ გამეხადა

არ მემგზავრა და არ ვყოფილიყავ ამავედროულად
მათი მემგური წინამძღვარი

უველაფერი ახლა უფრო კარგად იქნებოდა.

დამრეცი ბილიყის (აელა)დიდება

მანქანაში ქარი ქარ ქრის ეს მანქანა,
ამ ქარში დაქრის და ამისგან მხარ-მხარ
დავთმობ, საჭიროებას გარდაცვლილი მეგობრისთვის

რომელიც რომ ვალჰალაში დაძრწის,
გიჟებს ურტყავს, თავად კურდღლებს
რკინის სათერთლეებს ამტვრევს და მაშინ
უფრო თვალსაჩინო გახდებოდა კლდის ღეროები
ტოტ-ტოტებად ცაზე და მერე აგვცდებოდა
ყოველგვარი რევოლუციის ყოველგვარი მცდელობები.

ნახე ის რა მაგარი ძროხებია, ის რა მაგარი ხეა და
მაგის წინაც ბებერი ხე, მართლა რა მაგარი ხეა,

რა ლამაზი ღობე ეკლიანი, დაქანებული მავთულებით

გადამხული ერთი ერთზე,

ორი ორზე ამით ხმას ვასწორებ:

ერთი ერთი, ორი ორი და

გარდმომეცხოს ამ ხორბლისგან

საცხობი ფქვილი კარგი პარამეტრებით.

და თავადაც დავპურდე, მსგავსად ჭიანჭველების:

ცომად შემკრან, პური აცხონ

ჩემგან, თუნდ ლელვის ტორტი ან ტარტი მოამზადონ

თუნდ ჩური თუნდაც ჩურჩხელა

და საბოლოოდ ზამთარიც მოვიდეს, ამასთანავე

კაჟასიაც ჭეველის პროგნოზის მსგავსად

ვარსკვლავის მტვრად გარდაიქცეს.

საჩუისს დაუბრუნდეს და დასვას კითხვა

თავის თავში: „რაა მიზეზი ჩვენი აქ და
მკვიდრობის,
მდინარის პირზე მრავალ ტოტად,
მდინარის მსგავსად მრავალ სათავედ?“

ნელნელაობით შეჩუდეს მათი ცდომილება ყოველნაირი
თუნდ ფიქრნი კეთილად განმაწუბებლნი გაქრნენ
თუნდ გაქრნენ მშვეინვის კალაპოტს შემყენებელნი

მეზიარი ვარ მათი წინასწარ ლოცვებისა
მათი საზარ-უარსებო მშვიდი სახეების
აქ ახლა ექვსი ბუდა გვაკვირდება, გვისმენს
თან ალბათ გვიცავენ და ავიზრახვაც მათთან ერთად
მიმოი-ფანტოს, ო და ეს კარლო, კარლო...

ზოგი უნდა შეგერთო, ზოგი უნდა გაგყო

ასე გულ გარდაღებული არ დარჩენილიყავ
იცო ჩვენს მსგავსად კატასაც ართობს წვიმა
გასართობი კინემატოგრაფივით...
და ახლა მიწვეს, აგრე თხრობა რადგან,
ყურის ყველა ბჭე დიდი ხნის წინ გახმა.

ახლა ობობებს ვხაზავ ხაზებით და ასოები
გარდმოდინდებიან ობობებად სარეცლის საფარზე

მერე ძროხებიც ძაღლებივით ჩვენს ფეხებთან დაწევიან
ფეხებთან ირბენენ ფეხებთან იხტუნებენ

შენაც იცი, მათ არა იციან არაფერი
გარესარკით შემორტყმული ადგილისა
საცა მე ხშირი სტუმარი ვარ ხან შუალამესაც

აგრე ბარელამ მეც, უკვე გაცვეთილებს დავერე
და ამიერიდგან შეუმწიკვლელოა ჩემ მიერ პერობა
მათი ვინაც ამ დროის პოეტო წინასწარ
ჯვრეტის შემსწრეა

სხვა კი დროების მოწმე ხდება ამასობაში
ავადყოფობის ექიმები თვითონ,
თავიანთ თავებს არა წამლავენ
არ ავადყოფობენ
იმუნიტეტს იძლიერებენ

კედლების სახატად ჯვარ-ცარცს იყენებენ
და ფქვავენ კედელსაც და ცარცსაც

მათაც და ქარსაც აქამდინ
ჩემამდე რამდენი შეხება

და მათაც კატეხის მსგავსად
შორს მიაფრენს კინო კარუსელი
სადამდინაც და როდემდინაც
არ გააჩერებს მარშრუტის მძღოლი.

განმორება

რახან გზად მარტო დავრჩი და
ამა გზის ტემასა ვცდილობ
დღეს გამხელ ყველა აქამდის
აღმოუთქმელ, სულის უტყუ მალვას.

ამ დღის აღსანიშნად წიგნაკს ჩავაკარი
ხშირი ყვავილები.

ეს ტექსტი მხოლოდ ფალოსის თაყაია
ყინულის აირმხარე და
ამას გარდა კიდევ ბევრი მაქვს
საკუთრივ სულის აღმოსათქმი.

აქამომდინ მამამ დამსაჯა და მიტომ ვლუმიდი
მეფის ნაფში ფულისათვის მსახურება დამიწესა.

მე კი ახლახანს ვიგე მე თქვენთან
ამო გემო და ამომდის
ახლა სიტყვები თავისით
კვლავ სუფთა სულისგან.

და თუ ასეა, წასვლა გადაწყდა
პირველს შიშს გაქრობ თაყად უშიშობით
ყოველ საფეხურს ვზომავე
რაიც მაქვს ნემთავად განსაულოელი
და აჰა, ინებეთ და ახლა
აღოლდა ცამდის კაცობა წინა ცვეთისას.

ახლა ისევ თქვენ, განმიხილეთ

როგორც თქვენგან ოდნავ მაღლა
და ოდეს მაღლა ხილვისას, ნემი სილუეტის
თვესვე სილამემ მოიცვას ცა და
შექუთროს ისედაც ქუთრი მიწა

წვიმა და ცა ღრუბლად დაგუბდნენ
და ალი ცეცხლად

ნემთვის ასეა ზოგჯერ ხილვა ხმოვნაა ანდა სურნელი
ნემთვისაც ზოგჯერ გრძელი გზა
სადაც ყვავის გარგოილს ვაჭენებ ღამე ტყის თავზე

და მერე ორივენი ერთად ვრცელავთ ტბაში
ერთიან ნვენ სახე ხატებს
თუ წვეთი არ დაგვანებს და
ორთავს სახეებს არ გავვიდლანის.

ღმრთაებრივ თვითემარი ვარ თეორიად ვიჭვრიტო!

ამიტომ დაწვით ყველა კრიტიკი და

მიანებეთ მწერლებს თავი

განშორდით და მათ გამოწვევას

შორი ხის წრდილიდან

დააკვირდით შუა ხორბლის ყანაში.

და განა ამ ხალხს თავი ამისთვის უნდა?

ანდა შენ მითხარ აბა, მეცი პატევი

იგალობე წემთვის მეტყველებათ

მეცი პასუხი რაღატომ

ანდა რად მოუყურიათ თავი

ასე შემართებით ყველას ერთად?

და იცი აქამდინ

უკვე რამდენჯერ ჩაენარნენ ოსტატს,
არ დასცალეს სიტყვა
აუშალოს ენა სიბრძნე ეთქვა?

თანაც ხილვებს მოსწყეიტეს და მარტო გალიეს
სული სულელად ანდა გიჟად შერაცხეს.

ასე უქმად მოსვს უტყუი ყოვლადბრძენი ოსტატი
მთვლეში თუნდ აპოლონზე მეტადაც ცხადი.

ამიტომაც წამოვედი და მხოლოდ ახლად
შეიყარნენ ვითომ მოწყენილნი ჩემს ასაცილებლად.

ასე ხშირია ეს ცხვრები ჩემს ხილვებში და
მე ნათლად ვხედავ, რომ მათ შორის
არცერთს არ აქვს სახარება წაკითხული

არავეინაა ამ მინდოროში საბალახოდ ჩემზე დიადი!

ამიტომ სდუმან და თრთიან
ოდეს ახლოს არიან და გვერდ
ან უკან მივლიან.

ამასაც ვხედავ ამასაც ვამჩნევ
ხანდისხან ხმაც უკანკალებთ ოდეს ჰგონიათ
რამე იციან და ფლობენ წამს
ჩემთან ხედებიან, წარეხილვებათ
ასე არაა.

ივინი იღეებს ოდნავ არ ყვარობენ
ღვენიან და იძულებენ
მხოლოდღა ერთურობის სამოსს და
ხელოვნურ სურნელს აქებენ...

მათი მე ვერა მესმის რა
მათ ვარაშს მე ვერა ვზიარობ
მათ სიყვარულს ვერ თანავუგრძნობ
ძვირფას ნივთებისადმი.

და ეს მატერია კი მე მძულს უებარო
და ამიტომ აქამომდე მეც ვღუმიღ
აღარ ვიცოდი მათთან რაზე მესაუბრა
რაზე მელაყბა.

ამად ფურცლად დავინივლო
დავიმღუპარე და
უბრალო ხმები და ბგერები გახდნენ
ჩემი ფურცლის ფერები
არადა თითქოს აქამდინ

სიტყვად მნიშვნელობით შეპყრობილმა
ხაზებად ვღევენე
მეტად გელური ყველა ასოციაცია.

მხოლოდ ხაზებად რადგან
შემებრალნენ ეს პირმოთნენი
მათთვის ძოვა შემეწყვიტა

და ჩემი ამ უმოქმედობისას ნათლად წარმესახა:
უხეირო მუშამ როგორ უღრძო თავის ქალა
მძინარე ქოთაკს.

ახლა ამიტომ გავიმეტე თავი
თქვენთვის უხილავი ტრამპლინისთვის
სიზმარში ფხიზლად შევთვლიმე და
კლინიკასაც გავცდი ასკლეპიოსისას

ცოტახნით სიმშრებს დავეხსენი და გულით გავუყვ
ელვის ყველა ნათელ კამკამს.

რათა ისევ სიტყვებით ვაამო
ოდნავ ყველა გარემომყოფთ რათა
ნეტარება იგრძნონ და განიკურნონ ყველა
მცდარი აზრახვისაგან...

და ო,

ნეტავ როდის დავეწერ ისეთ კარნახს ციდან
თავადაც რომ შემიყვარდეს მტერიდან განმეხილოს
მართლა გულით გამიცხადდეს:
მთვარე - ნახშირია
მზე - ალი
ვარსკვლავნი - ნაპერქკალნი

ისინი კი ნაომარნი დაღუპვისას ციალად იქცნენ
და ახლა ამ არათრის დასაკუთრებას ცდიან

მათ არა იციან რომ ვერასდროს იქნება
ვერაფერი მათი საკუთრება.

შორია მათგან სული, ტრანსცენდენცია
მხოლოდ უნიჭო მღერა და სიცილს შეჭხარიან
ჭორებს თხზავენ წარქმნილს
თავიანთ წარმოდგენათ ქმედებისგან და
აქ ენებს აბრუნებენ ღია მყრალი ორალეებით

ვხედავ როგორ, ისევ თავიანთი გონებების
მსხვერპლად დარჩნენ და ვამბობ: ისეთი არაფერი
თავდირს ველი რომ გადავმწიფდე აქ არ ვჩერდები

არ უნდა დამთბეს არ უნდა შემაცუოს
მახსოვდეს და თვალში მყავდეს მოანგარე
ანგარებით როგორ ხურავს კარებს
როგორ წრფელი გულებისთვის ქოლავს კარებსა
სუფთა გონისა ბჭესა

და სანამ მე მათგან რიღე ვარ,
აბრეშუმის ალქატ ძათს ქსოვს
მთვარეშული ყვავი, ყო-რანი...

ეჭა აღიღე შენი ამაოება
მე ვითავთავებ აქვე ჩემებურად და
იქნებ გზად მომეხადა მედიტაციის სათვალეც.

და მართლა რა ვერ შეიგნეს
მეტაწარმართი ვარ

და ყოველთვის ვიყავ საბავშვო ბაღშიც
როცა თავად საბავშვო ბაღში
უნდა მეარა და ალბათ შუადღეს მეძინა
და გაღვიძებისას მეჭამა ფაფა ანდა ჩვნიანი
ამ დროს მე თავად
სხვა ბავშვებს ეზოში ვერეკებოდი
შორს უფროსებისგან თავდასაღწევად
მერე გაუვალი ტყის გავლით
მიუვალი მიღმა ბილიკებით
ბავშვებს ვწინამძღვრობდი.

ახლალა ვხედები, ასე რალატომ მწყალობს ბედი:
მიწას წელში მოხრილი ადამიანები უყვარს
და იმასაც ვხედები
გამიგრძელდა სიტყვა დასაბამ თავში
შევახშირე ორთქლის მშვიინვა და

ღროისაგანაც საქცევი აღარაა
ამაოა, ცდა ყოველმხრივ მისგან გაქცევისა
და ვგონებ, კარგად ვხერ მაინც მეც არ განმცხადებია
რომ მე თვითონაც არ ვიცი რომ არ ვიცი
იგი ღვაწლი თვითულობა საქმე

ველარა ვხედავ, მხოლოდღა ვგრძნობ
რომ განკუთრების გზას აღვას
ანდა ამა წამს აღვება უწინ უწინო ბრბოი
ამ ჩემს სიტყვათა ყურადღების შემდგომ.

და ჩემი სულიც ოდნავ შეირბა ვგონებ და მე თუ არ
მაშ განა ვინ შეაღვიძა ეს მოქრი გონება და ემოცია
ყველას ასე რომ აპარატში ლანდად გიქროლდებათ?

მე მაინც მწამს ოდესმე
ეს ხალხიც იცნობს ამ მთვარის ნარკელს
გარდაქმნილს ლექსად
სხვებისა გონის აღსაგაგებლად.

ამიტომ ახლა უქმად მოგვჯდება
და დავისვენებ მდინარესთან
დავასვენებ ცხრავე მუზას
და დავიტოვებ ხილვად
მხოლოდ ჩულის მდინარებას

მთათა თმებზე მიეწეები და
კოლბაში ენახავ გარდაქმნის პირველ დღეს

მერე თავ გარემო გვირგვინი შემომფერნს
და თვალს აგარიდებ ცეცხლის ნაცრად მიმალვას

ჯგაღოებისაგან მივიმაღლები და
მხოლოდ ჩემს თავთან დავიმუდროვებ
მღუპარებად წარვიქმნები
რათა მერე კვლავ ლექსად მოგყვე თუ რამ
თვალწინ წარმიდგება
მერე ისევ ამ ბრბოისათვის
გადასაყოლად.

და მანამ მიღმიერ ხმად ვიქმნებოდე
ხაზები უნდა ვკეთო და ვწვლანო მცლარი ასონი
კალიგრაფებისთვის თვლების სათხარად.

უიქრი ეპიგრაფზე

რას წააწერენ წემი საფლაქვის ქვას?

კარგ ადამიანს? კეთილ კაცს?

გულითად მეგობარს? თუ უბრალოდ პოეტს?

პოეტობა ხომ ყოველს მოიცავს და

პიროვნებისგან ითხოვს იყოს ყოველივეში უკეთესი.

თუმც სანამ ვინმე ქვას რამ წააწერდეს ვიტყვი ერთს

რომ მერე გადაწყვეტონ ჭირისუფოლებმა იქნებდა საერთოდაც

არ ვიმსახურებ არც ქვასა და არცა საფლავს.

რადგან აღარ მწამს ადამიანების და აღარც ადამიანის

ცალკე აღებული ინდივიდის აღარა მწამს

მათი აქათ იქითი და ეგევითარი ადამიანობა

აღარც ჩემი თანაგრძნობა მათ მიმართ მიმართული და
დიდი ხანია მიეხვდი და ყოველდღე ეხედავ
მათ არაფერი არ იციან
არცა ცხოველების
არცა ეთერის და არცა ჩერის შესახებ

ჩერა კი აზრთა ფურცლად ქროლვაა
და ამ პროცესს აზროვნება ქვია
და ვისაც ეს არ ძალუძს პაშტეცია
აზრი არა აქვს არ აზროვნებს
პეპლების გემო არა გაუსინჯავს რა და
არ მსურს მე არავითარი მათთან გარევა.

და ასევე ეს ღარიბი ჩიგნი ამხელს
ვითომ ვითომობანას როგორ შეეყევი
სხვებზე ბევრი ფილმი როგორ ვინახულე

თუმც მაინც სხვებმა იციან
რომელია მათ შორის უკეთესი

და ასევე ეს წიგნი ამხელს
სხვებზე რაოდენ ბევრი წიგნი წაგიკითხე
თუმც მაინც სხვებმა უკეთ იციან
რომელია მათ შორის უკეთესი.

და ასევე ეს ღარიბი წიგნი ამხელს
სხვებზე უმეტეს ლექსი როგორ შემომეთხზა
და სხვებმა უკეთ იციან
ესენი ნაგავია
უფასური სიღარიბე.

და მათ ის განა იციან
რას ვაკეთებდი?

სად დაედოდი?

ვბოდილობდი?

ან ახლა რა გზებს ვქსაქსავ

გზები ვქსაქსე

დავქსაქსე?

და აღარც კი ვიცი ღნიოშისაგან

თულა განირჩევა ნემი განაუალი.

მხოლოდ ახალა მეფეიქრება

ნეტაუ ამ გზაზე დამემგზავრა

ვინმე ახლობელი სიზმარეთიდან

თუმც სულ არ ვეფიქრობ იყოს ნეშში

რამე ღრმული მისი შეჩვენით ამოსავსები

თავადაც უკეთ ლამაზებს თვლებს კვიდებ

მახინჯებს ვალამაზებ
ოდეს ბაგეთაგან ამგვარი ლოშქრი გარდმოძინდება
ესე სიტყვათა დელოგმა გვიან მომდარებელი
სათარი და თარანი ესე წმინდის დამთარველი
თუ გინდ წამხდარი ვენახისა
თუ გინდ ჩაწვენილი პურის.

ამ ქარაგმებს ახლა მე ვქსოვ
და მევე ვისაკუთრებ
თავად კი აღარავინ მფლობს
და აღარათრად გარდავიქეც
არათფერი დარჩა ჩემგან საფლობი და სამარხავი

Ex nihilo nihil fit

სულ აღარათფერი
არათფერი აღარ დარჩა აღარ არსებობს

ეს ოთხი სიტყვაც არ არსებობს
არც დანარჩენი სამი.

არც ეს წიგნაკი აღარაა
არც მელნის მოსმა
სულ არაფერი აღარაა
ყველაფერი დაცარიელდა
ყველაფერს ცარიელი მოსავს

თავად წიგნის სახელიც
რალაც მხრივ სიცარიელეს ნიშნავს
არარად ყოფნის მდგომარეობას აღწერს
და შენც ეს არარა ხარ
შენც ცარიელი გმოსავს
სიცარიელის გულითადი მეგობარი გახდი.

და თავად სიცარიელეც შენ ხარ
შშენიერო მკითხველო
დააკვირდი:
ვარსკვლავნი სიცარიელეში ციმციმებენ
მხოლოდ მათზე მეტი
ცაზე თავად სიცარიელეა
და ასევე შენშიც არარაო
შენ არაფერო შენ სიცარიელეც
შენც შიგნით მხოლოდ სიცარიელე გავსებს.

თავიდანაც არა იყო ოდეს ჩემს ბაგეთ
როგორ უმრავლეს სიტყვათა მოგზაუგებოდა
და მანამდინაც არასოდეს არაფერი არ ყოფილა
მხოლოდ ეს დიდებული ოქროყვავილობა
რაც თავისთავად ყველაფერს ყოველთვის მოსაუდა.

თუმც არც ეს ოქროყვავილობა არ არსებობს

ეს მე ვუწოდე მას ასე

მე გამოვიგონე

შემომექმნა ამგვარად და

სანამ ვუწოდებდი ისიც არარა იყო

და ამ წოდების შემდგომაც არაფერი შეცვლილა

რადგან საერთოდ არაფერი არ არსებობს

და არ არსებობდა

გარდა სიცარიელისა და არაფრისა.

და ამის გაცნობიერება ნიშნავდა

რომ მაცდუნებელი საქმენიც მოშთა

დავინიაღე აწ უკვე ბეჭდური ტექსტი

ხელის გულეებში მოვიქციე და

ახლა აქედან ვავრცობ

რაიც თავიდანაც ნათქმული მქონდა.

ახლა ამ ძალას უნდა შევებრძოლო სიბერემდის
დავეჭიდო რათა არ მიმაგდოს ცად და
მარტო არ დამტოვოს ასე უშიშო
ფხიზელი და ასე მძლავრი.

თუმც ეს თვისებებიც არ არსებობს
აღარც თრობაში შემწეული ჭეშმარიტებები
ანდა ძველებური სულიერი მეომრეობა
რამედაც უჩინ ეგოდენი ფიქრი მმართებდა.

აღარსადაა ნეტარება ხილვის გაშლილი ლოტოსის
და მისი შეწევნით მიწიერების მიღმა გახედვის
წყალში სარკელ კატაცხოვლის პირველად ხილვის.

და თუ რამ მოჩნა რაც ჯგერაც არსებობს
დანაშთოს იგინი ძალამ ამ სიტყვებისამ
მოსრას მოისრენ თუნდ აწ უკვე მკვდარნიც.

ყველა ეჭვი განმიქარდა და ახლა პირში
მხოლოდღა თბილი ოქროს გემოსა ვგრძნობ
და ამ ოქროვემოვან კაცსა ზედელამ დაათხიოს
ცარიელი ეს დარილი რაც გავლიე
ხალხის გარეშეც თითქმის წარმატებით.

თავიდანვე ამიტომაც გთხოვე
სანამ დამმარხვილდე
ფიქრი გონი ჰზრი ნახე თქო
ვარ კი საერთოდ რამისღა ღირსი?

მანამდინ კი ჯგობს შენი მიწა გამონახო საცხოვრისი

თუნდაც შორეული და მერე
ვფერ შენი სხეულის წყნარი მიზარებისთვის
იქაურობას მოაპნიო მანდრაგორების ინსექტიციდი

და დაგაფიქროს ამ ბგერათა ნუსხამ
ვფერ საკუთარ საფლავის
ქვაზე დასაწერ ეპიგრაფზე
დაე!

გზად ღმრთაების შემოფეხება

სულ სხვაგანაა ის ყურე
ყურებშიც რომ აღარ ისმის მისი წხრიალი

ის თვითმკვლელობით გზაჯვარედინს წავაბარე
მიწად წაფული
წყლით ვაკურთხე

შენც ხომ იცი მწირი იყო
და მიტომ დამრა
არ დატოვა აღარცერთი სუფთა კოანი

(წყალი წყლად რჩება
მიწა მიწად)

მე კი ახლა სულ სხვა ვარ...
ეს გზა ადგილი მივისაკუთრე
და აქედანაც მალე წავალ.

ყვაკები ცდილობენ ჩემთან დიალოგს
მაგრამ უტყვია
ჩემი თქმის ნაბიჯები და
მათ გარდა
სხვა აღარაფერია ჩემი სარწმუნოების.

ჯერ კიდევ აბლაბუდა აკავებს
ჩინა ქვეყნიდან გამოყოლილ
ნაღვლის შინაგან სისხლდენას
და წყვდიადში ვხედავ:
პატარა ბიჭი ჩოგნით
ცისარტყელაზე დარბის

შხის დასაჯერად

ეს ფილომელებიც მისთვის გალობენ
და ალბათ ჯგობდა მეც დამეცადა
მეგალობა
და იქნებდა მთვარის თვალსაც
მიტომ მოსდის ცრემლი წვიმად.

არავისთვის ნება არ მითხოვია,
ისე დაედგი ბაშოს მემორიალი შუა ქალაქში
ჩხრიმლის მკრეფავნი მთვარედ დავაყენე
და გაზაფხულამდის ვენახს ზურგი ვაქციე

მერე დავრბოდი და შეშლილივით ქარებს ვკოცნიდი
უძრავ და მოძრავ ქონებებზე დავდიოდი
რადგან მსურდა ეს ხალხი

ლოგოსის ტყვეობიდან მესხსა
და ერთი ქმედებით კედელს აპარატი ნაჰქრობოდა.

ნაბიჯებსა ვღვამე კვლები მეკერის
ამას დაჰნიშნავს უგვამოიცა
ამას ეს მხოლოდ ორგვარად ითქმის
უკვე რადგანაც მარტივად მყოფი
ამასაც უკვე მარტივად ცხადჰყოფს.

ზოგი კედელი სუაა
დამსკდარი კედელიც ახლოს
წყვილთა და წრეთა საფდომად)

სხვაგან კი
უარმან
ზეგარა ვინც ზუსტ ღროს გადაიხადა

გაქრა ნაპერქკალი
და წვიმად დაიღვარა მათ თვალთავან
აცლათ სითბო გარეგანი და ვგონებ
არაერთი დაღუპულა ჩვენი საქმის დროს!

ზოგი მთვარის წვეენსაც სვამდა და
მერე საგალობელს წაიმღერებდა
ალბათ თავდახურული ტურქულივით
გული აგრე გვაქვს სავსე პოეტებს
ყველა ადამიანთების
ვისი ინტერესებიც
(მქმედიც და ქმედებაც)
ნამდვილები არიან.

აქამდე სულ ამ ზმანებებს ენატრობდი
შევთხოვდი უცნობს ჩემთვის ძღვენი ეძღვნა

დასაბამის სანახად განემორებინა ჩემგან
ცნობიერის კლიტეთა წყება
და კისრად შლევევით ექვანიც შემომხსნოდა.

მე განა რა
ძალის სმით
არც არასდროს არაფერი არ მიცდია
ყოველთვის ნებიერს ემორჩილებდი
და ამ ზეციერ ნება-სურვებას ვპატრონობდი

მის მდინარებას და მის ორომტრიალს
მუდამ კუდში დაესდევდი.

და აი ახლა რაც ვისურვე
გულანიდან ჩათქმა
მომაგებეს ზეცის თვალი

ზეცის შვერა ზეცის გონი

„ფოთლის შრიალი ღვთის სიტყვაა“ და
მიკვირს ფოთლებმა როგორ დაიხსომეს ჩემი სახელი?

„მაგრამ ისინი ხომ იოლად ამჩნევენ
ვინ დიდია ვინ პატარა ვინ საშუალო
და ტბაზეც ხომ ასე სახე ნამდვილი
თავი მხარზე და თმის სურნელიც იმიერია“

ეს იყო ჩემი სანდომელი
გულანიდან იქაური ბორჯვა
ასე მომებოროტა სიტყვების ზღვა
და წმინდად ალქიმიური ტექსტი შემომქმნოდა.

ამავ დროს ცერი ბუნჩიდან ხემ დამიძახა

მეც ხეს მიმამსგავსა

ასე მომმართა:

„უსუსურო თუთის ხეო

მისმენ და ხედები გონი უქნარია

არაფერს გაძლევს

(კარქა იცვი ფალოსისათვის

რაოდენ შეებაა გლანსზე სველი ენა)

ამიტომაც გულის კარი გახსენ

გაღმა-გამოღმას თავი ანებე და ამ

უბრალოტქემის ქვეშ განიწმინდე.

და თუ გინდ ყველა სიტყვა გაქრეს

და დარჩეს მხოლოდ კალკი

უცებ თუნდ წვიმა შეჩუდეს და
ცა თუნდა გაწმინდანდეს

მაშინ მზე ზურგს უკან იქონიე
გუაგდეს თუნდაც ათი კატა
ერთი ძაღლი ორი თუთიყუში

გზად საკმარად ნებამომიერი იყავ
და გაფრთხილდი!
თხიზლად ყოფნა გმართებს
გზად რომ არვინ არვის მიგაგვამოს

გახსოვდეს: ცაში აქებენ საქმის მიხედვით
წაიმღერე ეს კოკრის მელოდია
და ყოველ შეხვედრაზე
მისი ახლიდან შეცნობა სცადე

რადგან ის უკვე სხვაა
გუშინდლისგან სრულიად განსხვავებული.

არვის მონაყოლს ანდა მონაშარს
გრძნებით არ მოუსმინო
არა გჭირია შენ არვინ შენი სულისა
წინასწარ შემატყობინებელი.

ცაღე არ იყო სხვისი ცრემლის მიზეზი
არ მოუწოდო ერთმანეთი კლან
და არც მათიანები მალულად ხოცო!

გაიხსენე:
სული ჭვრეტს პრინციპებს და არა მატყრია
სული კი ყველა შესზმანებას უსმენს აყურადებს

რემინისცენცია და კიდევ:
ჭიქაში ფერული არეის ნაუფერფლო ეგაა ჯგაღო და
შენი საქმე არაა ადამების ამგვარად მოგერიება.

მესმის მარადია ბრძოლა პოეტებს
და მწაგვრელებს შორის
თუმც მოთმენა გმართებს
მოთმენა და კრძალულობა.

ჰოდა ნულა ხარ ასე უღიმღამოდ
EXILIS
გაინძერი!

ცელის ფენიქსის კოშკი ბილიკის ბოლოს
და საბოლოოდ დაიხსომე

სულთნო მემო შვილო მემო
ხეო თუთისა,
სიამოვნება წუთია მწუხარება მარადი!”

განაგალი ბილიის გადაზრება

შედარებები დავამთავრე და
ახლა მეტად მსურს განვჭვრიტო თუ რამ დავტოვე
შეწირვამდე საესე გონების
თუ რამ შევრიე ნემებური ბოგანო ხალხში.

ვიცი ფრიად საცნაური გამოვიდა ეს
კრძალვა სიტყვით უმანკოთა დატყვევებისთვის

ასე რომ პატივს ვითხოვ მოკრძალებას
რამეთუ აქამომდინ ვერ შევძელი
სახე ხატებისთვის შხერა მიმეპყრო
და მერე თქვენთვის ლექსად მომეყოლა

ვერა შევძელი ანტიურ კოცონთან
შეხრა ვფოვფოხეთის სურათების

ამიტომაც გავშეშდი ასე ხალხში უსასრულოდ და
ამ განვლილ დღეებს ციდან ვაკვირდები
ამ მრუდე ხაზებს ბნელი ცენტრის გარშემო
პატრა ცინათელებს თანვფრის ანარეკლში.

ამასობაში

ქვების გარეთ უცხო თესლნი აღმოცენდნენ
მინდვრის იქით ხორცი-მიწა
მღვრიე წყალით იტბორება

და სანამ ციხე ტბაში მეტიწრობს გეტყვი:
ჭერმესი ვფერ კიდეე აკენიდან გაიპარა
აპოლონის ხარები მოიპარა

და ზევსს შესწირა.

ტრელი არს ყველა ვისაც არასდროს უქურდნია
და ამბობს მოქმედებს
ისე თითქოს წესრიგი უყვარს.

ვიცი მოხუცებს თვალები გასძვრებათ
ამ შემთხვევითი ჰოფმისისას
და ასევე ვხედავ ჩემშიც დაიმაღლნენ ფორმები და
ღარწალა მხოლოდ ჩემი პირის ღრუს სუნი.

ასე რომ ვერ ვნახე ველარაჟინ მარტოლა ცხენი
და ველარაჟინ შეძლო ჩემთვის ევჯერებინა
თითქოს ბრავი ძლიერებაა
აზრი-სისუსტე

და ამიტომაც ველარ ვნახე ველარავინ
გზაზე მარტოლა ცხენი და ქვანი

ერთხანს კიდეც მახსოვს
მსგავს ფიქრ-ზმანებებად როცა ვიმყუდროვე
ახლოს ჩემთან ზავშვმა ნახა რა რომ
მე ვიყავი დიდებული და მისაბადი რომ
ელიაც შშვიდი ვარ და სათნო

და არა ბიძა მისი
ძმა დედამისის რომელიც მთელი ცხოვრება
მის თვალწინ
სისხლის დათხევით ხალისობს

და ბუნებამ მას ტანზე შემოაწნა
ბადე-ბოჭკო ჯვადო მეტყველების შუაგულში

და მან ბავშვმა როცა გაშეცალნენ
ფართოდ ღია თვალებით და მძიმე ჩანთით
დაინახა ძეძვის კვამლი ღრუკონივით
კვალად სოფლის თავზე

იქით ნაპირზე ხე-ყირამალა
თითქმის წყალს აქეთ, ხაზზე დარბის
ხაზები ბრმაა
და ყოვლად უსინათლოდ თვლემენ ყვავილეზში

ბავშმა მან ასე ამგვარ ხილვისას
მაშინათვე საუუთავს კითხა:

„რატომ უნდა დადიოდნენ ბავშვები
სკოლაში, უნივერსიტეტში, ცეკესიაში?“
და მანვე თავის თავს თავადვე გასცა ხმა:

„არ უნდა დადიოდნენ ბავშვები
სკოლაში, უნივერსიტეტში, კელესიაში!“

და მას წამსვე უფრო მეტი ხილვა წარეხილვა
წამსვე ხილვად ღრუბლები
მწვერვალებად მოემანა
ვენახი კვალად წინაპრის ამაგის.

და ასევე მიხვდა იგი რა რომ
რიტები ნოტებია, ხეში მიმაღული
მოხტუნავე რიტები მუსიკაა მელოდიაა
ზევით კი განუვრცო
შაშვის გუნდი შერეულად როგორ დაჭტრენს ცაში

ისინი წურჩულით ყვებიან ადამიანის
საგანთა ფორმებთან სიზმრად

სიზმარში ურთიერთობის ამბავს

და ეს სიზმრები არ იყიდებიან

eo ipso!

ზივირინ შშეინვა

იგივე ბაჭედი მეტყველ ქვას შეხვდა

იმეტყველა ქვამაც და ბაჭედი გულის აბგას ჩაკრა

თრევით დაითრია საზღვარი ილუმინის ითრევს

თან დედას უმაღლეს თან ამბობს

კითხულობს იტყვს მეტყველებს:

“ვინ მოახატა ტოტებს შავი ლაქები?

ან რამ დამტვერა ეს მტვერში მარხული ნაგებობა?

ვინ ქმნა ეს კანწრული წარწერები?

და ვინ ააშენა ეს თხელი ფირფიტების
სახლი სარდაფში დიდი აბაზანით.”

მე უბადოო და უგულისხმო
გულში ვნიშნავ: პოეტია!
მერე წიგნაკშიც

თუმცა ყველა ხომ
ისეღაც ცუდი პოეტები ვართ
ისინი კი ხშირად კარგნი.

ამიტომაც ვეღარ გამიგია
რატომ თარგმნიან ინდურ ეპოსებს
მათ მაგიერ
მუდამ ეჭიმები და ნევროლოგები
ხშირად უმუსიკლო როგორცა არვინ

ასე ამ ბავშვივით ბავშვურობამ შეიქრა დამითრია

და მოგონებად ვხედავ

როგორ გადავლახე პითიაკთა კანთა მდინარე

ბინძურ რუებს ულვამებიდან როგორა ესვამდი

და გზადაც ზოგი რუი როგორ ამოვამრე.

მაშინ ყველაფერს ძალუმაღ ვფლობდი

(ვლუმვარ რაღატომ) სიმმართ ჭვრეტისას

მრეცხაების ტაში ჩავეარდი

იქიდან საწყისს ბაასს მივერჯე

დასაწყისს ვნახე შიში და ტირი

ქუდიც ბედად ბალახს მივატოვე

და ასე უქულოდ გზას გაუუყევი.

“არაფერია,

Atritis

ხმელი ფოთლიდან ბუტბუტებდნენ უხამური დანი

< სხეული - სხეულს >

< აზრი - აზრს >

< ფორმა - ფორმას. >“

ახლა ასე ვარ

დამტვრეული ტოტები სულია ჩემი

და მაინც მზერას სხვაგან მიმართავენ

სხვისი წარმოდგენებისკენ

უმაღ დაგიჯერებენ თუ ეტყვი: არ ვიცი

უმაღ უცხო ენაზე ამეტყველებიან

თითქო არ ესმოდეო.

Nihil at me...

მე ყველა ენა ვიცი!
დასაბამის ხეიას ხელზე ვიხვევ...
და ვგონებ სისულელედ თვლიან
ამ სუფთა ფორმებს
რასაც ვგვრეტ თვალების წინ
წითელი სახვევის უკან.

და მერე ალბათ მეც სულელად ჩამთვლიან
თუკი მოსაყოლად დიდ ხანს დავეყოფ
სანამ შუბლს არ შემიმკობენ ყვავილწულებით.

ცალი თვალციკი ამჩნევს:
არასდროს გამიჩვენებს ცხოველნი საძოვრიდან
მაინც ძოდნენ როცა ქარი იტაცებდა
მიტოვებულ ლემთა ნარჩენთ
ჭელიკონის კლდენაყრიდან

მე კი სხვისი გვამი
არც არა არასდროს გამიძარცვამს
ჩემი მქონდა მუდამ პლასტიკური ფიგურები და
მაინც გავცემდი ყოველს თუ რამ მეზადა
ასე რომ საკუთრივ რამე ცოტა თუ მომჩნა.

რამდენი სიტყვად მოვაქციე
რამდენი წიგნად ხანდისხან
ქაჯების ენაზეც ვწერდი დაფარვით მალევით
რადგან მაშინ სწორად ასე მიმაჩნდა.

რაც თავი მახსოვს
მკვდრების სახეებს თვალს ვარიდებდი და
მათ მაგიერ დასვრილ ბალახს ლექსებს ვუძღვნიდი

სადაც ყვიროდნენ ადგილს ვტოვებდი
უსიხარულო სამყაროში ვრჩებოდი მარტო
და ობოლი ხილვა მიერთობდა გონებას

მერე ჩემთვის ღრუბლად გაქცევიდი ჩუალს
და ოთახში ჩვიმდა

კატა ჩემს ფეხთან მედიტირებდა
და ოთახიდან ვხედავდი ხელმწიდი ბავშვები
ისევ კვლევის ეზოს როგორ დარაჯობდნენ

და ღღეს გამიცხადდა მივხვდი:
ის უნდა მისცე სამყაროს რაც უნდა და
მერე ყოველი შენ გისურვებს
განურჩევლად შენ ვინც არ უნდა იყო

შენ უნდა უბრალოდ გასცე სასურველი

ვისკენაც არცერთი ჩვენგანი

მის წინ არ იძვრის

და თუ მაინც ამას გაბედავ:

we're not friends anymore!

გეტყვი ღა

მერე კი

სადაც მინდა იქ მივიტან ლექსებს

ტყბილნაყოფად გამოვიღებ გულისხმისყოფას

და განა რა უნდა ჟღერდეს

მათი ყურისთვის ისე უმეხად

ეგ მე არ ვიცი

თუმცა არა მათთან აროდეს

მათ მე ძალად განვერიდე და

სხვაებრ სიყვარულად აღვიწიე

თავიდანვე კარგად ვიცოდი
ეს რა ბრძოლაა დაუთავრებელი
უვიცებს და მცოდნეებს შორის
ორატორთ და რიტორთ შორის
მოლაყბეთა და მღუმარეთ
სოფისტთა და ფილოსოფოსთ

ამ დღეობაში
მოსმენა არვის ყველას მხოლოდ ლაპარაკი
გონი დაბალი
გული წმინდა
ულირსი ენა ჩემი მღუმარე და მოდრეკილი
მხოლოდ ახლავს ოხრის
ამგვარ წარსულ სიტყვობებზე

არა იყო და არს სხვისი მოკეთე მათში
ამიტომაც უხეობით მოვჭრწუე და განვერიდე
გავარიდე თავი ნემი და თავები სხვისიც

თუნდ ნემი ლავრაც აღინიშნავს ამ დღეობასა
ნემივე ღმრთაებრივ ოქრო ბაგეთა სკდომით
რომ იწყალა გონმა ამგვარი ტრფიალებითა

და განა მარტო მე განვერიდე თითქმის ყველა
სატურნის თავიანი აღამიანებიც განმარტოვდნენ და
მხოლოდღა წერას მიჰყეს ხელი
მიუხედავად იმისა რომ აბგა
ყველას ცარიელი გვექონდა.

და მე თუ მკითხავთ

საგნებს სიცარიელე წარმოადგენთ
და არა მარტო საგნებს
ადამიანიც და მთელი სამყაროც
სიცარიელეს წარმოადგენენ მხოლოდ
და სწორედ ამ ღროს ფეხნი მეუბნებიან: ჩვენ ფეხნი არ ვართ
ხელები: ჩვენ შენ არ გვეუთვნით

თუნდაც ზოგი საესეც დადიოდეს მაინც იძვროდეს
თესლთა დასკდომისას წუხდეს თან
უბადრუკ გამხმარ თესლებს გლოფობდეს.

ო,

ჩვენ კი ყველა მხოლოდ სიქველეს შეენატრით!
მოცლილობის ჟამს კი ვასვამთ ფურცლებს
ჯფერებს და წერტილებს.

ამ ხაზებშიც თითქოს ჯგერები ვიმეორე ერთი და მთელი
ჯგერები ვხაზე და ზოგს წერტილებიც აქა იქ ვუკეთე

ხანდისხან „ჭამე ჭამე“ შემავრცელებდნენ
მოკრძალებით მოვიდოდნენ
რამე რომ არ აეკრძალათ
და აბა მერე მათგან განა
ვინლა ისურვებდა ჩემს ადგილას ყოფნას

რაც არ უნდა მეთქვა და მომეყოლა
და რაც არ უნდა ბევრი მეცინა და ბევრს ვიცინოდე
თუნდ ამ მყინვარგზაზე,
თუნდ ამ ფიქრზე ისევ ქვევით
რომ მამრუნებს ნელი-ნელ ქვე-ქვე

აწ მეც აქ აღმოსული დიდხანს დავრჩი და

ახლა მიწევს ამ ალაგის დამლა მიტოვებაც

ამეფარად არა კმა არს

კნინი და უძლური ლექსობა

ასე ქარს სურს მე კი არა მას მიეყუარ ხმად

გარდამქმნის და ეს ხმა

(გული მიგრძნობს)

ქალაქამდეც აღწევს:

經 深 自
心 行 在
多 菩
蜜 薩
羅
波
若
般

ასე ჩემია ეს ასოთა წყობა და

მათ რასაც მინდა იმას ვუზავ

და მგონი ახლახანს უკუნს ავერდი
ეკალიპტებმა ჭაობები ამოაშრეს
ნაყენმა ფილტვები

გული დამიწყნარდა
რა წამს თაროზე კრებული ვნახე
რა წამს ლურჯმა მთვარემ და ამ გულის სუტრამ
დამიშალეს ტანში მთელი მელატონინი
და უკვე დაღლილზე აღარც კი მთენთავს

ამაღვამამ ამაცდინა ძილმომრეობის ყველა მცდელობა
და მთელ სამყაროს ეიზენშტეინის კაპიტალის ეკრანიზაცია

და
მძინარენო დაინახეთ დამაკვირდით

მე ვუწინარდები და

ამ უწინარაშკიკ უკუაგდეს ფუტკრებმა თიხა და კირი და
მეც მივიხვდი მოვრალი ბუნძებს რაოდენ ტოტებსა ვატყენდი

ასე რომ ახლა მეც
ნამის სპეკლად წარვიქმნები
რათა დასამარდეს ისევე ამ სამყაროს
საპირისპირო ყველა მოსაზრება

და ეს გონებრივი პროგრესის აქტი
კაცობრიობის ფარგლებს გარეთ
რომ გავიდეთ და იქ დავანახოთ
უცხოებს ჩვენი ქარით გაუხეშებული
ტანი და თმანი
და სიმშრებით და იღვებით

მოზღაფებული გონი და ნება

რა ხეები? რა ოცნებები ღირდა ამ ფასად?
და ნეტავ რაღაა ამათ გარდა ჩემთვის გამოთლილი?
როგორ ავირჩიო გზა თუ ყველგან მე ვარ?
როგორ ავირჩიო სარჩენი თუ ყველგან მე ვთვლემ?

მაინც მწამს ქარი მიმიტანს სატერო ყურთან და
მოგონებებში მოვიძიებ წიგნის წალათას
ანდა შემეკერავს ახალს ალბათ სახლის ფარვანა
და მოაქარგავს ზედვე მომფრენ ბუებს
ანდა კოცონს და ფინის
მათაც ძეძვივით კეთილმწეულს.

ჰოდა იწეის ასე ნაწქარვეად ძეძვი და
ასე ნულა შემომეყურებთ!

მე ამ ხანძარს, როგორ გავაჩენდი?

მე ამ ტყეს ხომ არ გადავუგავდი?

აბა დაფიქრდით და იქონიეთ

მღუმარე მოტივი და

ოდნავ გონებრივი განსჯა

მე უკვე ყოვრნებმა თვალები ამიხვიეს და

ატანა აღარ მაქვს ამ რეალობის

გამიქრა განმიქარდა შუქები თვალში

და უკვე აღარც ეს ენა ენას აღარ ჰმგვანებია

სულ სხვა წყობაა სხვა არსებათაგან მოსული

(თათლი ვარ და ვწვეთავ ფუტყრების სუაში)

შეშეტყო როგორ მწყრალობით გაეწყრი
თვალეების აბმაც როგორ დროულად ვქენი

მაშინ ყველა მირაჟებს ეტრფოდა და
მეც შემთხვევით არ გადამიწყვეტია
მჯვრეტელობა და ტანჯვა
და არ გამოაცხოთ ახლა ჩემგან
არც მოწამე არც წმინდა
კულუღმოუკვეცავი და
არც რა ერთია ეს ცა
და არა ცა არც თეთრი

და ეს ერესი არ ცვლის ფაქტს რომ
ლამის ტყეები შიშით ნთქავენ
ცეცხლით ობოლთა პირვანდელ შიშებს
რათა ხსოვნაში კვლავ ცხოვლად გამოიხმონ სული

ასე რომ იწვის ნაჩქარევად
ეგ სული რემებრ გაღმა გახმობილი

უკვე შორსა ვარ თუმც
შენს სახეს კვლავ რემსაზე უკეთა ვგრძნობ
და შენს ღიმილს უფრო ხშირად
ამიტომაც მომდევს ასე სიტყვა მოკამშული
შეგონება ასეთ ნორჩ ასულთა მიმართ

ისევ იმ ფუტკართათვის რომ დაივიწყეს
ჩანაცვლეს წარსულს ცვილი და დინდგელი
ნესტრები დამალეს და
პირდაპირ ტაბლა მემორიუმიდან
გადმოწერეს სკა და სათაფლე

ოდეს შვლის მთატრავი და ბატონი სიფილისი

ორივენი ბუზებს კლავდნენ (არა-ფუტყრებს)

მაინც უშიშრად ნათქვეს სურვება

რაიც მაშინ მათი გულით სურვება იყო

და მეც მათსავეით მძაგს

ყველა საშინელ გზაზე დაწერილი ლექსი

რომლებიც ნევრებსა და საშვეინველში

შლეგად მაქცევს სიშვეიდეს მაკარვეინებს

და წაკითხვისას გულსაც მიღონებს

ამ გზებმა აკარვეინა მათ თავის შვილები

და ყასბის ბუები მათარებენ ახლა თავზე თავსათარს

და ასე მათი შრუნვით და მთარველობით

გავიარე წითელი ველი

შენ რალად მიარბი-მიმიარბი

და ბუნწნარებში მემალეები?

და საბოლოოდ ჩემს გარდა
ნეტავ ვინმემ თუ იცის
საერთოდ ეს რა აღუთქვი?
თავი რად დავიწვი რა დავწერე
რომ წამსვე ჩავახშოთ იგი და დავადუმოთ
რომ აღარ ახსნას არა ხაზი
არა პქარედი მხოლოდ
ანდა სულაც ლექსის მთლიანობა.

გვიანი გმობა წარსულ დროების

კუდივით მომთრევეს ციყვი კაცის ლანდი
თან ცდომა შეცდომას იწვევს
ლანდი პოლიეთილენის ასფალტესკერზე და
ოთახის გარეთ მიხმობს ძაღლის ყეფა კატასავით
მთა ქალისკენ ხევის დოფლისკენ

მუცელი და კერტები რომ ცისკენ მიუმართავს
მის აღარც ფრჩხილს და აღარც ლოყას
აღარავენ აკვირდება

მხოლოდღა მე
მახსოვს საწყისები მაგ ადგილის
მაგის გულში ჩამეძინოს

და მაქედანვე დიშკას სული ვიხმო
მანაც მიხმოს თან და მერე
მუცლად მყოფმა 'დიბის ღამ ხელში ამიყვანოს
ღამიცვას და ღამიფაროს რადგან
სვამები გველიან და ტურები შეგვეყვანიან
პოეტებს ყოველ დღით და ღამით

ჩვენ კი მაინც არ ვწუვებთ
მზის ჩასვლა-ამოსვლისას
წარმოსახვაში ხეტიას და კვლევას

თავს შვეინვითა და ცვევით ვიქცევთ
მკრთალი სილუეტნი აჩრდილნი რბილი
ბნელი ამბიენტის ფონზე

და მითა უწყის უფალმან

მათგან ერთერთმა
ტურამ თუ სვაჟმა ერთხელ
ვეგრეგორი ისე ახსენა
ისეთი მცდარი ღეფინიცია გაუკეთა რომ
თითქმის მეც ღაუფიჯერე და ვიფიქრე
იქნებ ვცდები თქო
იქნებ შეცდნენ თქო წაკითხულ წიგნთა ფურცლები?

ერთი ნასკვითაც ვასკვნი
მას არა უგრძენია
ახლად ნაყიდი ძველი წიგნების სიხარული
ანდა ღვთაების მოსმენით ჭებობა
გულწრფელ მეგობართა თანაგრძნობა
ანდა ღვთაების მსახურებით მოგვრილი სითბო
მისი მსგავსი გზის გავლის ამბიცია
მას არა გასჩენია.

მისმა მსგავსებმა მიღმიერისა არა იციან რა და
ასე საწუხრად მებრალებიან ეს პირმოთენნი
სათნოების სიკეთეზე გადამცვლელნი და
შერცხვენის მოშიშნი.

ალარ მინდა მათ მიმართ მეტად მკაცრი გამოვლდე
ისედაც მოხუცებიც ძლევენ ამის დასტურს
და ბუტბუტით მიქებენ ამგვარ ქმედებას
შხერის არიდებით მათი არსებობის არ დადასტურებისას

ზოგი ხუცი ჯგერაც ცოცხალია თუმცა საწოლშია
აუადმყოფი მაინც ღრიალებს
და ჩვენ ვაჟრავთ მის სარეცელს
გარეშემო ამომის წწულებს

თან ღამით შენაცვლეობით
ფსალმუნებს ვამღერებთ
გულით გულში
ასევე ბუტბუტით და ხმა თითქოს ამიკანკალდა

ატყობ როგორი თვინიერი გავხდი?
შემესვლება ახლა ალბათ დათა აბანოშიც და
ვეგრძნობ ახლა იწყება წემთვის
გრძელი ფიქრის ღღერები

და აი უკვე შეფიქრება:
„იქნებ კოსმოსურ სიცარიელეს ის ცნობიერებები
წარმოადგენენ, ვინც ოდესღაც მოახერხა გამქრალიყო“.
„იქნებ ჯერ სკოლიდან გაჰყავთ მერე აფეთქებენ და
მერე მალულად სადღაც კუნძულზე მიჰყავთ“

და კიდევ ამათ გარდა
რამდენი ხილვა ჯვარჯე რამდენი ხაზი
დათმობილი დროის
უზნრო მაგერიალური დიალოგისთვის
და ამას გამო ფუჭად გავცეცხლე ქარი
და თეთრი ქვები
მიტოვებულ პურის საამქროსთან

იქ მინურნულეს ნემმა დემონებმა:

„ცოტაც გაძელ,
შენი ცხენიც მალე მოვა,
მოქრის ოქროს კაცუნაო.“

მეც წამს მათი დანახვისას
ხილვის მთვარე კულუღს

ველარ გავუძელო და
ჰექტარს დროულად ვეცი

ხალხის საკბილოდ გარდავიქმენ
და ვიქე თავი
გარდავიქმენ სიმბრებად
რომლებსაც აქამდე არ ვეყვებოდი.

ასე ვხედავდი ასე მეგონა ასე იყო
ზოგიერთნი კი ძალზედ ცდებიან
როცა გონიათ გაუცხადლათ
ცხადი გახდა მათთვის
ჰუმარიტი საღათულო

ისინი ცდებიან და გონიათ
ჰუმარიტს ფლობენ

და ამ ჭეშმარიტს ოდნავ ეჭვს არ აკარებენ.

ვამბობ:

ეს მხოლოდ თქვენი მცდარი წარმოდგენებია

ვეულისხმობ:

Dubito, ergo cogito, ergo sum

მე პირველად ვარ ამა მართალთა ჯგოფის და

მე სულ მუდამ ჩემს თავს ვარიგებდი

სათნოებას ნუ გამოსცდი თქო

ყოველ ფეხის ნაბიჯზე თავს ვახსენებდი

რომ მოჩუქვლადი გულით არ ირწევა

რომელია ჭეშმარიტად ჩემი აზრი

და აი მოვედი და დაფიქრებინე

სიზმარ მჭერეცელთა სამყოფელი

და ნეტავ კვალად მართლა რა დავტოვე გზაზე?

თუ რამ დაგანახე იმ ხალხს?

საიდანაც წამოვედი

საცა ყოფნისასაც ვცადე

საკუთარი ნაკლოვანებები მევე შემხილა

და საპასუხოდ მივიღე

ხორცის კაწვრა კბენა გლეჯა

ოდესღაც ალბათ თავადაც მეც მათი

მსგავსი არსება ვიქნებოდი

ანდა ქვა ალბინოსი ყვაფი

ანდა სულაც ჭოტი კოიოტი.

ასეა თქმული

რამაც გავნოს იმან გიხსნასო!

და ვერ შემანელებს ეს გოხი-გოხორა
ზურგზე რომ თითქოს ძალად ამეიდეს
და პირუკუ ამგვარი მავნებლობა
მიმიძღვის ცისკენ და ყვავილობისკენ

შენ კი გინდ მეგობარი იყავ
გინდა უხილავი მტერი
ზოზინს თუ აპირებ
გვერძე გაიწი ნულა მაფრთხობ
ღათმე გზა და სმენად იქეც
ყურად იღე ეპისტოლათი.

დაოს აღმაეთი

როცა მთებს შორის ოდნავ ვიმყუდროვე
სიშშიდე ვპოვე ფიქრი ენახე და ფიქრად განვივრცე
ოდენ ფარსმანდუკებთან მოვიხარე და შემსწრე გავხდი
ტაქსიდერმისტი ტიანტველების კოლონიის შხადების
მათი ხელოვნების წარმოებისთვის

სადაც თმებით სავსე ბუშების სხეულები
ჯერ კიდევ ზზუიან თან ზზინავენ და შორიდან
ბაზაკურები მხნევით ზუმუნებენ მათთვის
და მათაც იციან

რომ ეს ღვთის ხელოვანნი მართალია ოდნავ
სიმყრალეში თუმცა ასე მტვრეტელობენ და
ასე ქარგავენ ღვთის ბრწყინვალებას.

ამ მათი ხელოვნების შემსწრეს განმეხილა
გამიცხადლა მომაგონდა:
„მოგონება მასალაა ისედაც ბნელით ბნელში
მოცული და მონახული
არც რა არის მასში საშიშარი
არც რა არის თითქოს მასში ჭეშმარიტი“

და ვიცოდი რომ მხმოზდა მხმოზელი და
ამ ფიქრით ლექსით პროცესით
თავადაც საპასუხოდ ვუხმე და მივხვდი:

“ეველა სახეობა გაგონილებს იგონებს და ამუშავებს
ჩვენ თავად ახლის არაფრის შექმნა ძალგვიძს
მხოლოდ დანახვა და მიმიყრია ღვთიური ხილვის

და ამ სურვა ხურგების მთელი ტრაგედია იმაშია რომ

თუკი ყველაფერს პირველ ვიწამთ

თუ მოძრაობას ვაბრუნებთ და

სულ სხვა სიტხეებს შევამავებთ

მაინც არა შეიქმნება ახალი

თუ არ წარგვესახება სახება და

არ დაგვენახება მისი სახე

ჩვენ უბრალოდ ნაბრძანები გვაქვს

ვძებნოთ ყველგან, ოდნავ ღმრთის მეტყველება”

მე ასე მიბრძანეს ვძებნო საძებნელი

ხამს თავად მივსწვდე მოვსპო თავადვე

ზმანებებს ვბადებდე

თითქოს სიმძარს ვჭერეტდე

მერე ვბოდავდე წერილად

და სხვებს კი ვისაც ჯერ არ განუცხადლა ჭეშმარიტი
დაე ეგონოს რომ ფუტია მისნობა ნემი

მე კი კვლავ დაე
ვეუტრილო ცაცხვის თანაყვავილს
ფუტყარივით ანდა ნეკერჩხლის სპირალს
რათა ისევ ნემში იტყნეულებს
ვასინჯო ტბილი ნექტი და
მომამაგრონ გარემომო საწოვარნი

მსგავსად ყვავილის ნემს ზურგზე კოცნასავით
თრთოლდეს სურნელება
და ამის გამო მომეცხოს ჯილდოდ
ბაბაწვერას საფრენი მექანიზმი
შობლიური უძრავიდან თავდასაღწევად

ამ სივრცის ეს დაუცხრომელი მაღა მატყრიის
ოდნავ ველარ შემამინებს
თუ მართლაც ყვავილად შევიქმნები
და თუნდაც შრომანივით ფრთებს მოვუხმო
გავიქცევი შორს ცისკენ
ისევ ამ სივრცის სიშორეში დასამარხად.

იქნებ მართლაც ასე სჯობდეს
ყველა ყვავილნი ვყოფილიყავით
მაშინათ ხომ აღარ მოგვიწევდა ძალისხმევა და
გრძელი წერილების წერა ერთურთისათვის

ჩვენს მაგივრად ფუტკრები და პეპლები
გაცვლიდნენ უძრავ შეყვარებულთა ამბორ წერილებს

თან ყვავილი ხომ უმწუხარეა არ მწუხარებს

არა ღერო არა ყვავილი მხოლოდ
ანდა ფოთლები ავეისტოს ღეკის რომელმაც
წელს სხვა ყველა მინდვრის
მცენარეთა მაგიერ იყვავა
ქვებით მოფენილ ხეში

მომწყდარია მწვერვალს ყველა ეს ქვები
და ღღეს ამ ქვების მიმყოლი მფარველი მქვიან
(თუმც
ალბათ არანაირად არ სჭირდებათ მათ
ჩემი ფარვა მფარველობა)

და ახლა ამ მწვერვალის ზესკნელშიც მე გარ
ქვესკნელშიც ვწვეთავ წვეთ-წვეთად ვვლი
და მაინც ვაღწევ ნათლ მირონობას

ქვეს შორის ცარიელში ვძვრები სრბილით შექცევენ
და სწმენდს თავის თავს ეს
მდინარი მდინარებით მიმდინარეობს

და ო ზენდაო რომ იცოდე რაოდენ მძაგს
როცა სხვები მისკენ ისწრაფვიან
რამედაც დიდი ხნის წინ მე ვთქვი უარი
დაინახავდი

ამ ღამე ღმრთაებრიობით აღგზნებული
როგორ კოხტა ჰატარა
სალოცავს ვაწუბ ნაშალი კლდისგან
ქვებისგან და შიგ ლოცვების ორ კრებულს ვტოვებ
აქამდე აღმოსვლის
სიარულისგან დაღლილი სულებისთვის
რომლებიც აქ ქვეიდან მოვლენ ზეიდან

ღვთაებასავით მაცქერალი ქვების
დიადობის შესაგრძნობად.

ანდა თავიანთ თავობის მცირეობის დასანახად
ანდა სულაც ისევე მათი ეგოსათვის
ფიზიკურ მათი აქ ამოსვლის აღსაბეჭდად და
დაო თუ შენ მართლა გსურს მათ არ ემსგავსო,
ურჩი უნდა იყო გსურდეს თავად იკვლევდე
და ხვევდე ახვევდე გარემოში მიღამოებას
შენი უმოქმედობით ახლებურ ათასფერ საფარს

და სულ ერთი იყოს ვის ეხება ეს ყოველივე
შენ თუ ღმერთებებს
მაგ სარკეებთან გამბედაობა გმართებს
მათთან სიკვდილამდის შემგუებლობა

შენ უნდა სცადო ეცადო
არე-არად ყარო ყოველი სიქველე და
არილად გარდაქმნა გარეშემო არე-მარე.

და მეც მანდ ვიქნები მანდ მიგულებ
შენს გვერდით
სადაც უბეებიდან
ღვთის სარეკლები შემომეყარა გზადგმა
პურის მარცვლებივით თავის და თავად

და ამ უბეთა ნაყარ არიოთში ჩამასვენეთ,
მიმავრძანეთ
რათა ამ განწყობით მოგვედ და ქვე მომეხეოს
საფრად ხავსი ვჟადოწრის ირგვლივ

შენ კი ამ არმურში ფიფქო თეთრო

დაო ჩემი თვალების წინ
მხოლოდ შენი სითეთრელა ჩანდეს

შენც ვაზის რქასავით ყოელს მოედო და
მარადისობას ჩაეკონო მოეხვიო უთანაგრძნო

დაე უმანკონი ამგვარი ბილწით შემოსო და
მსუბუქ ფეხებით ააფარფატო
ვინც ყველაზე უკეთ დაგემსგავსება

მერე ეგ პოზა შეინახე ოთხფერ კატის შენახული
და შენც შენს გვერდით ადგილი დათმე
გზააზნეულ სულთათვის დათმე სარეცელი
ვისთვისაც სახლი მხოლოდ სახლია
კედელი-კედელი
ჩანთა მხოლოდ ჩანთაა

და ასანთი მხოლოდ ასანთებელი

მათი სხეული კი მხოლოდ სხეულია

გვამია და სამოსელი

და სხვა მეტი არაფერი

ღათმე აღგილი მათთვის ვისაც მუდამ საფიქრად

დააქვს და კვირობს:

“ვინ იყურება ჩემი თვალებიდან?”

ანდა ფიქრად:

„ვიღას ახსოვს ასკილი რომ ტყის ვარდია?“

ღათმე სარეცელი მათთვის

ვისი სიტყვაც მუდამ საქმეა საქმეს მოასწავებს

და არა ფუჭ მცდარ წარმოდგენებს იწვევს

მათ მიერ წართმეული ყოველი სიტყვა

ღათმე მათთვისაც ვინც
ზოგ და იშვიათ შემთხვევაში
მოლაყბეა ხშირად უენო
და ვინც როცა პირობის
ამ ნეტარებას გრძნობენ
მაშინაც კი ფიქრად ყრიან ბაგათაგან
ამოსაღერლს თავიანთ სულში ეჭვობენ:

„ხომ არ მომთენთაო ფიქრმა, თითქო
განვივრცეო ოდნავ რაღაც ძალა ვნახეო?“

მე თავადაც სულ ვთმობდი ადგილს ამ თითქო-
დაკარგული ლანდებისთვის
თუ გზა ვიცოდი მათ არ იცოდნენ
და უმიზნოდ დაეხეტებოდნენ

მე მათ არაფერს ვასწავლიდი მაგრამ
თვითონ მაინც სწავლობდნენ ჩემთან ყოფნისას

ღრო და ღრო

ნელი-ნელ

როგორ მოკლათ ეგო მანიაკის ეგო

ჭამადიც საკმარად როგორ ეჭამათ და

ნრდილში როგორ მოკვრიბათ

მდინარიდან მინერალები და თეთრი ქვები

და ამ მინერალების ძალისხმევით ამომრდილიყო

თითო ოჯახში თითო გულში თითო ხე-ყვავილი

და ყველას დაეცია თავის თავში

წვიმა... ნისლი...მთა...ქვა...ლორღი...

მაშინ უსაფრთხოდ ჩაივლიდა რა ამ ხის ქლები
რადგან სარეველებს და ზმუალებს ჭამენ ვენახის ცხვრები

მათ...ეშინიათ...მაინც...რალაცის...
იციან... ისინი...მაინც...მოკედებიან...

რადგან ოდნავ მოკრძალება არ გაიმეტეს
ცად ამყვანი შხამა სოკოს წინაშე

მაგიერ ლათინური ტერმინები გამოჩნდეს
ვითომ ამ სამყაროს შესაბრალისად

Valamit Tudni

მუხლმოდრეკილი ჭიანჭველების თავყრილობის შესახებ
რალაციით მათმა კინომაგიამ მომამაგია:

„როგორ ხმავს ან რას ხმავს მხაზველი ამ გამოენიისას?

ტენის ალბათ გეომეტრიკას ხალხის საცნობოში

და შემდგომ ციფრებსაც

შეტენის ხალხს და მეტი აღარ ვიცი

რაა მისი საქმე“

ასე ნაყარი თხრობისას რამე გამომჩნება და ამიტომ

ვთქვით:

“this vision has a genius power”

ახლა ასე ვიტყვი რადგან ვიცი

რკინად იქცევა ეს შემთხვევა (ვიცი:

პეპლები ისეთივე ლემის მჭამელნი არიან

როგორც სვამები)

მტკაველადი ლექსების წერა გადავიფიქრე

და ასე ღვთაების გამოხმობისას შემომესწრო

დასაბამიდან წარმოსული მიგრანი

და თვითონაც წერა განაახლა

ზოგიერთი ეს უსუსტესი სტრიქონები...

საერთოდ არ ეყოფილვარ

ფხიზელი რომ ვბეღე ეს ბოღვა

რაც კვალე და გაკვალე აქამდინ ამოსასვლელად

საპარიც საკმარი ვიპარე და

საუუთარი ზმანებებიც ვბეღე და ვმჟღავნე

საკმარად მოგბოდვ მოსაბოდი დაუბადე დასაბადი

და ახლა უკვე ვხვდები და ვიცო

თქვენს სტიგმატურ გულს და გონებას

რაც ააღელვებს:

სიტყვების ორობა და თითო რითმი

ჰოდა ამიტომაც აჰათ და დაეწაფეთ
ამგვარ სიმარტივეს
გუბე-გუბელ ნაწიქით და პირი დაიგუბეთ
სიტყვა-სიტყვებით აჰათ რაეჭიდეთ
ბეერა-ბეერებს ორ-ორად ბაგე-ბაგეთაგან
ხან და ხან რომ აღმოიფრქვის
ფრქვევად ეუღუკანობად უკან დაგსდევთ
ხან მთელ გონებაში შეგვიგრანავთ
გიტრიალებთ ამიტომაც ახლა ბინდი ორივე თვალზე
და ვეღარ ამჩნევთ ამასობაში
რადღენ უნინონი გახდით

და ბრმად გაიწამეთ რომ იცით როგორია სამყარო
იცით ზმანებები იცით ოცნებები იცით მიზნები
იცით ესა თუ ის საქმე იცით მუშაობა იცით სწავლა

იცით განათლება იცით საგნები და იცით მატყრია

და ის არა იცით რა და აღარ გახსოვთ რომა

ამ ყველაფრის რეალური ბუნების

გაი რომ არა იცით და რასაც ხედავთ და გგონიათ

რომ იცით ღიბრია მხოლოდ თვალის

თქვენი გონების მხოლოდ დასატყვევებლად

მეც განა ისე ვთქვი და გითხარტ თითქო

შევეთატყვე თითქო სხვამან რამე გარდამომილოცა

არა იცით და არცა ჰქვირობთ

ეს სხვა ვინლაა?

სხვაა ის ვინ ვისიც მწამს

თითქო ანდა მფფერა ანდა ვიცო

და თითქო მიცხადდება ეს რაია და მგონი ისაა რომ

მეც თავად ეს აზრი მიცავს
და შეიძლება მეც ეს ფიქრნი მახრმავებენ

მეც თითქო ეს რწმენა დამაქვს
და თითქო მევე თავად ეს ამაოება მაყრუებს

მეც განა ისე ვთქვი და გითხარო
თითქო მხოლოდ მე მწამს ყველა განდევნილის
ეჭვის გარე მჯგერა მაგათგან განსხვავებით
ასე არაა

მე მღეენელთაგან ისევ მათგან ვიცი მიიცვლებიან
ისინიც მსგავსად ახალ მთვართათვის შეწირულთა
ანდა თვითონვე ღამელა იტყვის სათქმელს
მთვარელა აღმომათქმევეინებს სიტყვებს
შხისაგან მისადმი მიძღვნილს

მეც გადმომაფენს
მის ნათლისაგან ნათელს მის შუქისაგან შუქს

და ასე ყველა ოდეს მე ჩემსა მსგავსად
განიღვწევა და მიიღვწევა
და მერე მიხვდებიან რასა ებოდავდი
და სულაც არ იქნება მაშინ გვიანი.

გაცხადება

[თავსართ I]

არ ვიცი რა სიტყვა იყო
რა მაგია კარის სახსნელი
დაოსათვის გამოსახმოები ანდა სურვება
თუნდ რა რწმენა პირობად წამცდა
რა ძალამ იხმო პირი არ ვიცი მაგრამ
იხმო და მთის წვერ განათლა
თოვლი ქალად წარმოდინდა წემთან
და თვალწინ წარდგა
ვფერ კიდევ მთვლეში ღვთაება
თვალზე კიდევ სიზმრ ნამცეცებით.

წამოვიმართე
ვფადოწრის გარე გავაბიჯე

და მისკენ მივემართე

მივემართე:

„მე შენ გიხმობდი

კატაე ცხოველო უგუნურო

მპყრობელო ყოველი შექმნილისაე

ვამჩნევ მორჩა მხოლოდ ერთი ქერუბიმი

ჩვენი თავების შარავანდთან და

მოგითხრობ ახლა ვინა ვარ და

რა გზა დაულოე ბაგეებით

აქამოდინ ამოსასვლელად.

გავბრტყოთ რა მიკეთებია და შემდგომად რა გავაკეთოთ

თუმც შენ უკვე იცი

ვარსკვლავნი ჩემზე რასაც მეტყეველებენ

შენ უკვე ზიარი ხარ მაღალი ასტრალების და
გავლილი გაქვს უკვე ჩემგვარი ანაბასისი:

ჰე ღაო ღელაო
გეძებ და გნატრობ სახლო ტყივილო
წამი-წამ კული-კულმე
გიპყრობ გაკვირდები და შენს თვალწინ
ვტყხ მე ჩემს თიხის ფირფიტებს!

ყველაი ისედაც უკვე შენ გკუთვნის და
მე ამგვარად ამგვარი ნების უნჯგი მებოძა

მხელავ გტრფიალებ ახლა ჩემი ლექსითურთ
შენ კი ექო შექმენ გავიგონო
ანარეკლის არაკალო
მეც ყურად ვიღო შენი ხმა და ჰაე

რომ მართლა აქ ხარ,
მუდამ მისმენდი და მაკვირდებოდი
ო მღუმარებაჲ
და ამიტომაც ვეღარ გამჩნევდი სადმე თუ იყავი

და როს ვერ გამჩნევდი
აღარც გეძებდი აღარც გნატრობდი ვგულისხმობ:
არა სადაც ვწერდი
არა სადაც ახლა ვკითხულობ ლექსებს
არამედ იქ საიდანაც მოვედი
ანუ უწინ ხალხში არ ყოფილა
ღრო პოეზიისთვის და
ამიტომაც მე მაგ აღვიღოს ოდნავ პატივის არ ვცემ

არაფერია უპირატეს ამ ალქიმიის
თუ არ ჩავთვლით

ზოგ ჩემგვარ ყვაველთ ეპიფანიას

ზოგ ჩემგვარ ყვაველთ ჭკნობას

სანამ ამ საქმეს გადაწყვეტდი

მეც შენსავეთ განაბული ვიყავ:

მკაცრად გადაწყვეტილი მქონდა

გრძნობათა მითვალვა და

მათთვის მხოლოდ გარეგან ტაოს ჩვენება

ალარაფერ აღარ მაკვირვებდა და

ყურნი და თვალნი მხოლოდ

მისკენ მქონდა მიპყრობილი

ახლად ნაშობი კვირტებისკენ

მათგან რამე

გადმოგორებული მარგალიტი

არ გამომჩინებოდა ჩასანიშნი

ესე ლექსი ენოვანის გადმოსაცემად

ოდნავაც აღარ მეკარებოდა

ესე ვაება და ჭმუნვა

ესე ზაჰვა სულისა და სიცრუე გონის

ხანდისხან ღამით ღამის ფიქრნი ისე მართობდნენ

გონს იმონებდნენ აღარ მამთვლემდა

ღამის მთვარეც კი ვეღარ აქრობდა ღამეულ ფიქრნარს

თუმცა როგორცა ვთქვი იღუმალია მთვარე

ვახსენე არ ღამის ფიქრნი

ღამის მთვარე და თუნდ აწ უკვე ღლისნიც

რაც მე ვიცოდი სხვებმაც იცოდნენ

ამიტომ წემთვის ვღუმარებდი და მცოდნეებს ვუსმენდი

ვეფერობდი საბურველს თავს გაღვიბურავ და
ასე წარვსდგები მათ წინაშე თქო
რადგან რამდენჯერაც სარკეები ავაფარე თვალებთან
თვალნი უქციეს და მასში
თავნი ვერ ამოიცნეს

მაშინა ვეფერობდი ალბათ
წიგნებშიც ავად მარჯებს თქო
წერაც უკვე ზედმეტია თქო

ვერა ვარკვევდი რათ და
სადაა ხალხის ზღვარი ამგვარი კომპეტენციის
ჩემს წელზე ნაფრთენურების შეფასებისას

(გრძნობას შეცდომა იწვევს

უხეში ფუნჯის მოსმა
ან აცდენილი ნოტი
ანდა ახალი სიტყვა ჯერ
ყურისათვისაც უცხო)

ვხედებოდი და კვირობდი რაა
ეს მსჯელობა მათი ყოველგვარი
და ვის შეუცნია მათში
მათ მსგავსად ვინმეს
მსჯელობით ღმერთი?

მასწავლებლებს ისე ტყვილად მიენვივნენ
ახლა მუდამ კითხულობენ:
ვინ გასწავლა? სად ისწავლეო?

რა იღვაწე ამას არვინ გყიითხება

არვის აინტერესებს შენი ჩვალობაი ღვაწლი

ამაზე ეწუხდი და მოვთქვამდი:

ლექსებს მიხედონ პოეტს რაღას ერჩიან თქო?

და ამ წუხილით ზოგნიც მოვაცდინე

ძვირფასი ნივთების ქება დიდებას

ჰოდა გასაქცევად

სიღრმის ლანდს თვალი გავუსწორე

მეაცრად გულში ვთქვი ესოდენი თავის შეგონება

და ჩქარი უკუსვლით დაგტოვე უფსკრული შესაკრები

პირველადი ოპოზიციების და დუალობის

ჩემში მოსასპობად და დასამარხად

სულ ეს იყო...

სულ ეს იყო საკმარისი

აღმართული თითის უარსაყოფად
და წამსვე წამოსვლისას ცეცხლობა ვიგრძენ
და ამავე ალით სული განვიწმინდე

ტანში გზად ყოველივე ღვთაებრივი ჩავიდვარე
და განა სხვა რაა სარგებელი სხვაგვარად
ამ არსის არ მქონე ტანისათვის?

ვიცოდი შენებრ ღვთაებებსაც
ეს არ გამოირჩებოდათ წამსვე
მოკრეს თვალი იქვე მობალახე ძროხებმაცკი
მოკრეს თვალი მარტოსული მგლის ანარეკლს
სარკისებრ კვალში

და ასევე ღიაღების შფერა მივიპყარ წამსვე
მომაგებეს ფეხთან თავიანთი ღიაღემები და

გამიმხილეს ყველა ხილული და უხილო საიდუმლო

ჩემს გაცვეთილ ქვატერს მოახვიეს
გარეშემო ანიმა მუნდი
და ასევე მოჰყენენ ყურში
როგორ გამომთაღეს ხილვად
წყვდიადისგან და წყვდიადის ხილვებისგან
თვალეზდამსობილმა პოეტებმა

პოეტის გაგებას ხომ არ ეხუმრები? - დამაშშვიდეს
ამგვარი ქაოსი ციფრებად არ კონვერტირდება
და ნულა ელი მათგან რამის თანაგრძნასო

მე კი პირიდან ჯერ ციყვი ვშობე
მერე კოიოტი ახლა კი
თეთრი ყვავი ვბადე გზას ბადეებად

მოვაქარგე ზედ აბრეშუმის ქსელით
გამხელილი პირველ ყოფილი საიდუმლო.

ყოელ ქმნილებას წყალი ვასვი ულვაშის კოცნით
და გადაეწევიტე აწ რაზეც ვწუხდი იმაზე აღარ მეწერა
ცისარტყელაზე გადასულიყავ
შიშველი და სინათლის მფენი

აქამდინ მათ მომაცლიეს მითხრეს:
„გულსა ცრემლი არ დაგიღვაროსო
ეს გზა ბილიკი სრულქმნის ასლიაო
არსიაო სრულისა სულისაო
ასე რომ საითაც მიდრეკების ხომლის ვარსკვლავი
იქეთ იარეო“

ასე გავლიეთ გზა მე და ლანდებმა

გვერდი-გვერდ ვიწრო ბილიკებით
ბევრმა ერთნაირმა ლანდმა
სხვადასხვა პროდუქტებით
და გზად სიტყვებად მოვახაჩმეთ
უტოლო ციფრებს
არა გვამოვანი შეზავება ყოვლითუთრთისა.

ახლა ჩემი ტანი მხოლოდ მშენივას უპყრია და
მზადა ვარ მოვისმინო შენებრ შეგონება და
ლოცვა შემდგომ ეტაპათათვის გარდასასვლელად
თუ სულის სხვაფრივ გარდასაქმნელად

შემდგომად ამის ისევ შინ მივბრუნდები
კვლავ და კვლავ გარდახდება
უკუნი გზა ჩემს თვალწინ და
შევეცდები შორიდანაც შემამჩნიონ რაოდენ

ზეცეური მთვარის უფალი გავხდი
რაოდენ კეთილად ვიფიქრითე ამა ფაშატით
და რაოდენ მეგრეთ მხოლოდ
ქებაში და დარღში თავის ცნობა

მაგრამ განა ირწმუნებს სხვა ამჟმანებებს
კვლავ პოეტო გარდა?

გა(მო)ცხადება 0.1

ისევ ჩითელი მთვარის ღღეა
ეს ღღე ვარჩიე ჩასასვლელად ნაცნობ მიწისკენ
(არ მიჩნევია ეს თარიღი
ალბათ თარიღმა მარცხია მე)

აქედანაც წუაროს საწყისს ამჩნევს
რემი დაღლილი თვალები
და ვიცი მელოდება მთვარით და შხით
განათებული მაგთა ტაძარი

და ამ სიზმარში ვხედავ:
თეთრ დისკს დაყვება მთვარე-რკალი
ხაზები ცას ხაზავენ

და შორს სადღაც ცასაც ერევიან

მათ წემთვის ცაზე დაწერეს რომ

შვის ჩასვლა უფრო მხურვალეა

ვიდრე შვის წვერობა ზაფხულის ბუნიობისას

თავად ხაზმა თქვა ასე მომითხრო:

“ოკეანეს ხელებით ვერ გადათხრიო

ვერც ხილვებით ალბათ თუ არ

გაბედავ დაყარო ტანი და თმანი

მარილების დიდ გუბურაშიო

ალბათ უნდა უბრალოდ ტალღებს აჰყვე იტივტივო

შექმნა ტანი შენი მტკიცე ენა შენი ტუბილადხმოვანი

თან ამასობაში არ დაივიწყო:

ჩიტები შენზე სწრაფად ფრენენ

და რიტების შიშით
მათ წინაშე რბილად დაჰფრენს ქარი

წიწვებში გარბილი
ჭადრის ფოთლები ღუშან
ბუნების ზეცა მღუშარია
და მის ფარად არ ჩანს
არც ძალი არც მწუქმისი არც სამწუქმისო

ჰოდა ასე რომ დაყარე ტანი
და ქცეული ხის ჩრდილში დატყე
შენი ბინძური ფეხსაცმელი
ორივე თათმანიც სადმე მიჰყარე
ანდაც ნეკერჩხლის ტოტზე ჰყიდე

მე ასე ვფიქრობ ასე ვიცი ასე ვგონებ

მაგ ტოტემმა იციან ყველა საიდუმლო
და თ არა მდუმარყო
მე სრულეებითაც
არა ვცდილობ ცრემლი ღვარო
არც მხოლოდ სიხარულად იქცე

კარგად იცი უბრალო ობიექტი ხარ
და ამიტომ საჭიროა მხოლოდ
ყველა სეზონს სიხარულით შეხვდე

ფერ ორივე ფანჯარაც კი არ გაღებულია
თუმც ვიცი შენებზე გამცემს მაინც სურს
ვიღაც საკმარად ცემდეს?

ვიცი აქამდინ შენი არქიტექტონი კატებს კლავდნენ
ნისლის ლენაქსა ფხრეწდნენ

და დღეს შენ ჩემგან შეგონებას ითხოვ

[შე გეჩენება შიშველს ტყუილად
ფულურო ჩვეთავს ნალექს
შუქის სარკელად
მეტალს რა აღნობს ანდა ხეებს ცაში რა ზიდავს?]

ამგვარი იქნებოდა რომ მეცადა კანის
ასოთავან ერთგვარი
კონგლომერატის გამოცხობა
ზილვითა ტყობა

და ამ ნაზავში
სადაც შენი სახე იცნო ნაკვთი გაასწორე
თავი არ გაიზზარო თხრობა არ შეწყვიტო“

ამაზე მეც გავეცი მას ჩემი პასუხი:

“შენთვის მეთქი ბროწეულის ლანდო

ასე ვუწოდე

წამოსვლამდე ნაქარებს ხმაური მოვატარე

ავადმყოფ ბარტყებს მივეფერე

დედოფალს მივეახლე მის წყაროს დავეწაფე

მასთან ერთად “სამოთხის ღლეები” ვწერე

და წაკითხვისთანავე დაგწვი

საზვიადოდ და საწმეიდობოდ ნამით სახე დავიბანე

და შენც შეესხმოდეს ჩემი ნამი

სისხლში აღუზაფებლად

შეხე:

სიმარტოვისთვის განწირული არწივი დაგვფრენს
მოხუცის ქანდაკეც მოგვათარა გრძელი წრდილი
და ხემაც თავად ინება ნაყოფად ჭიები გამოება:
(ძულ და ხვადად ჭია გაეხადა)

და დაე ეს ხეწერო იყოს ღროშა-სამომი
იმიერს და ამიერს შორის
სიმმარსა და მაშინ შენში
შენც ხომ გახსოვს
სიმმრად ვნახე კვალად ორი
ჩემი თავი და დავიმოძღვრე ასე ვუთხარ:

არაია შედეგი ტყუპისცალნო მსგავსნო სარკეებო
მთავარია ქმნა და ქმნადობა ღროში
სულის მარადიულ განგრცობისთვის
და არა დარჩენად მისგან მხოლოდ ფუტყურო წანის”

ამაზე სულმა მიპასუხა:

„მეფეთა პოეტიკა სისულელეაო, დებილობააო
ყველა სიტყვა თავისი თავის უფალიაო

ამიტომ ფუტკრებო და კრამანებო

ამ წიგნაკს

საწიგნობელში ადგილი მიუჩინეთ

ეს კენოტაფი მიწად ჩაფალით შეინახეთ

და თუ თქვენამდე მოვა პატივით დახვდით

გოცო

შეიძლება ამ ბნელში ნაწერს შეუქი არ მოჰყვეს

ეს არვინ იცის ერთხელ ასე აცტყეპშიც მოხდა

როცა კალპულებმა ღამის ლოცვანი გამოტოვეს

ეს წინასწარი პირვანდელი ქარგა
ნეწში ღრმად რომ დაიფარა
ოდითგანვე რომ შემოგვაჩუქეს თავზე
ხელები თხლად ვითარ გამოხმული სარეველებია
ეს ქალისმიერი მჟებრობელობა ინტანტილური კაცებისა
ილუზიაა და ესაა ღღეს წემი ოქროს არგუმენტი

პირადი ხმა ეძიეთ და ჰპოვეთ!
ცადეთ შხისკენ გაჰყევით
ამ გაუგონარ ღიღინს
ანდა შავ ღრუბელ კოიოტებს გაჰყევით!

თავსა ჰკითხეთ: ნეტავ რასა რეკლავს
ვენერას და მარსის სარკეები
ამ წამს როცა მე თავად ასე სიტყვად ვირეკლებო

და შენ თუ ვერ
იქნებ შენმა შეილთაშვილმა მიიღოს
და გაჰყვეს ბილიკს მფრინავი ბუნტყულის
სათანადოდ დაღლილის იქნებ
და სულაც ერჩივნა იქნებ არდაბადება
არდაბადებას იქნებ ესწრაფვის

აქეო იცოდე
ჩემს გვერდით ყოველთვის ვთმობ ჰატარა ადგილს
ალბათ ძლიერ ძლიერ გზააბნეულთათვის
დაკარგულთათვის ადგილს
სადაც ტირიფებს აღარაფერ ვარცხნის
დაცლილი ფერმების გავლით.”

მე თანაგრძნობით გადუჟასუხე:

„უკვე ვაღებინე წითელი ვაშლი ტბის პირზე
და ტბაზეც წრეებად მუსიკა წერეს
თეფშებმა და ჩვიმამ

აქა-იქ მიდამოდ წვეწვებილიყვით
აქაც გავიყვანეთ სულის არხები

ვნებები აღვძარიტ და სხვებს გადავულოცვით
და ალბათ ამიტომაც
თვალთ ჩამოგვემსო სიბნელის ცვარი
და უკუნში გზაბნეულ ნათლიებად ჩავრჩით

ბნელეთის ჭერტით თვალთ დაგვიღამდა!
და ამიტომაც ხან მარტო ვსვამდი
და ერთადაც ვსვამდით ღვინოს მეგობრის გარაჟში

ცეცხლის ორმოებს სახეს ვუშვერდით
მერე მიწაზე სიტყვების ლემად ვეცემოდით
საცნაური - სულები
მოცნაური - გონები

და სხეული გახდა ორკის წითელი
შავი ტალახივით
მამის ბარკლიდან დედის საშოში გადმოსული

სიმამრადინ განვლილ დღეებზე ფიქრები მწუხდა
და მივეყევი მხოლოდლა ორ საქმეს
რომელთაც გულები ჰქონდათ

სიმამრის მოგონება მიტოვს თუმცა საქმეები მასსომს
კინო... პოეზია... სურათები... სიტყვები...

სიტყვაო მომხედე!
ზოგორ მოვედ და შევედ
ამთისბენასავით
უმაღლო შემქმენ
ვამრავალწილე ძუთა ერთობა
და ჩემად ხორცად მივისაკუთრე
სიყვარული ზომიერება მორჩილება

წერამ მისაკუთრა ცად ამიტანა და
თითქოს არ მყოფთა მყოფად გარდავიქეც
და მათ შორის ვინმე
ამ სიტყვებიდან ცოტას თუ დაიხსომებს

ექსეს-რა იქმნა ეს კრებული
და ამას ვგოდებ და ვიგლოვ
ამ გარდსიტყვების უწყალობო თქეშში“

მან კი ზეცად თხოვნა აღაღლინა:

“ზმაო სიტყვაო სანუკვარო!

გააღვივე, ამა თესლის წიაღში დამალული

ალი შექმენ და

ასე ნათუტივით იმ წამსვე დადე

მისი უკუნთქმა ვითარ ბნელი და ბრმაი

სამაგალითოდ მაგალითი მოუფიქრე

მაგალითისთვის: კატა ან ძაღლი

უმაგალითოდ როგორ მოქმედებენ

და ყოველთვის როგორ იმარჯვებენ”

მე კი განუაგრძე:

“ცხადშიც ასე უშიშო ვიყავ მეოქი
შიში არ ვიცოდი და
თავიდანვე ვგრძნობდი
უშედევო იყო ამ ხალხის მიმართ
უსაზღვრო სიქველე

ეჭვიანობდნენ აფერხებდნენ ნების ფერხულს
მკვდარი ხეები ნატრით შემოსეს და
მისნებს და მგოსნებს დასცინოდნენ

თუმცა
მე ხომ მართლაც
ამ მორგში შეპარული ვიყავ
გულსაკულად გადავლობე ღრო და ბილივი
ვთვალთმაქცობდი და ვიმალებოდი
რათა ამ გვამებისთვის

რუმად სული შთამებერა

და დაე იფიქრონ

თითქოს თავადვე მიაღწიეს მეტემფსიქოზას

მე კი გამოგონილ კარში შევალ და

ამინის მოსვლისას ჩავთქვამ აღარავის ვგავდე...

მივანებებ თავს აგრესიულ რასას

და მოვიცლი გავეცლები

დაუცველი ემოციების ნაერძალს

ჩემდა სალხენად საამისად“

და ვატყობ დიალოგი იგრე გაგრძელდა

ჯერ კვლავ არ ვიცი

სიტყვებად როგორ ვაქციო

როგორ განვმარტო

თუმც მე ის ვიცი ყველა
განმარტებული სიტყვა და მოქმედება
უმნიშვნელო ხდება უინტერესო

და ნეტავ მკითხველო შენ თუ ამჩნევ:

„უკანა ფურცლიდან ვიწყე წერა
ყოვლად უუნი ვარ და უუღმართი

სანთლის წვეთებსაც არ ვფხვ
ძველი წიგნებიდან
რათა სამომავლოდ დასტური იყოს
ჩემი მათდამი უსაზღვრო ტრფობის

წამიერად კაზმულია ეს სიტყვათა გროვა
თან ლაქებად ცაზე თუმცა

მეორედაც ცაღე ავლო ორივე თვალი

ყური ორი ამ ბგერებს

და გასცემ პასუხს

კითხვა რას და არა

საიდან და რატომ”

სიზმარი სიცხადისათვის

გამოცხადებისა შემდგომ ვიძილისშინე

სიზმარს მივეცი და

სიზმრად ვნახე ცხადად

მიწაზე მდგომი საცხოვრისი სხეული

შიგ ხალხი სახლობდა და

მე მათი მომავალი სტუმარი ვიყავ

რომელიცა ღრრის საზომს წასცდა

მახსოვდა ეს სხეული საცხოვრისი

ცარიელი და უმოსახლო

მაშინ ხალხი შიგ არ სახლობდა და

მე მათ ხსოვნაში ფხიზელშორის ვარ

სტუმრად მესტუმრედ

რა წამს რა კაცი იუწყის:

„ალპურ ზონაში ვართ

თეთრი მწვერვალებით გარშემორტყმულნი

მესმის ღამის ტბას აღრევს

ჩემი ოქროს თაყარაობა

თავად ახვეული მკერდს ვიკაწრი

თვლებზე მაქვს საფრად

ჭრელი საბურველი წმინდანივით

ვირთმევ თათლს შერეას და თხილის კარაქს

სიზმრის და ცხადის მონაცვლეობით

მალლა ხმად ვიცინი

რამდენი ყურები რამდენი თვალებია? ანდა

როდემდინ ამდენი მანქანები ამ ერთ ქერტილში?

სიმშრად კიცხვაც მეორად საქმედ გადაიქცა
(ხანდახან ვთამაშობ ხანდახან ვმიწობ
რომ არ გაცხადებულიყო აქ ამომდის
რადღენ მწირია ეს საპყარი რამდენად უმზრო...

არცერთი ხაზი ამისთვის არ მიწერია
და მიგრანგაეს ხაზები
და ასოებისთვის არ დამიმგვანებია
არცა სახეები დამიგრანგაეს ერთმანეთში
არასოდეს მე ესეთ რამეს
სულ ვთაკილობდი

გლარჯას ელექტ ხანხან ვყნოსავ
სიტყვას ვაცხადებ ვამბობ:
ეს ფურცლები კედელია მხოლოდ
და ეს კალმის მოსმა მხოლოდ

მისებრ მოგონებრიობით წარმოქმნილი განგოზაა

და ამ ფაქტს საგანთა

სულიერი სივრცე ის რამეა რასაც

და რატომაც მეც წამერთვა უწინ აღრე

ყოვლად ყოველი ადამიანური მეტყველების ბაზისები)

ჰოდა ვიკმაე ეს ასოთა წყობა

შშვენიერის თაყვანისცემით

სარკის ანდა შუშის რამე

მისთანათა შუქის ციალის

გამთენიის დილის მტრედით

რომ ამაცალა ვინც და როგორც

მერე ახალი ბალახი

მკვდრების მაგიერ

მინდოვს შემოსა

და თუნდ წემი წირის წემი ტანის გამავალი
ლელვის ლაქნები მანქანის საფალ ნაწილზე
თუნდ შეაზავა თებოების ბოლოებში
სიყვითლე თებოთა ბოლოპირს

ო განვე თერისტირ
ნახე რა მთვარეა
ღრუბელთ მიღმა თეთრად მანათობელი
ახლა თუ გინდ სხვა მხრივ
გადაიკრთეს მისი შუქი

ოდეს მსახურობის გზაზე
ტურებს ჯვრდით ავუელი რა წამს
ვცდილობ ვაგრძნობინო რა რომ

მათზე აღმატებული არსება ვარ და

წამსვე ვფიცავ

ყეტას წმუტუნით ცვლიან

ეს ჩემ ესე ეგზეგეციური ქვემდაბლობა

თუნდაც ეს აზრები ვარსკვლავების პარალელებია

თავად ვარსკვლავებიც

პარადოქსებივით ჩემთვის ცაა

ყველა საგნის ფერის მომცემი

და ამ პარადოქსათა ჭეშმარიტი ბუნების

ძველი ღროების სიბრძნობრიობა გემომატებოდა

უწინ რაოდენ ალერსიანი ამბორითაც

არ უნდა მემასპინძლა

არ უნდა ვფერი გადმესახა

ახლა ამ ზმანებაში

ამ ნაკადულით განებანდი და ბოლო პაპიწს

ბოლოს ბოლომდინ ვინახავდი

ფხიზლად მტეენად დაუღვინდი და

ცოტა თავს მივემალე

საკუთარ თავს მევე ვუსარუქრე რომ

აღარავინ განმეხილა განმეგრანა განმეტყვიფრა

აღარ მებნია რასაც ახლა ვაბნევ თქვენს თვალწინ

და რაოდენადაც შევძელ მემხილა

ოდენ ამ მიწათა სიმძარეულობა

ჩავთქვი ვისურვე მენახულე ზოგჯერ

ლამით როცა ლოცვასავით

ჩავთქვამდი ვისურვებდი

ამ სურვებს ამ წიგნაჲში

ეს წიგნაკია ამიერ ჟამად
ჩემი მარტოეულ თავშესაქცევი და
ამის შემდგომ რწმენას ვიტოვებ მხოლოდ
რწმენას არაფრის
ხის ნატვრებს ვინ თვლის
განა ფენებს იწვის ახლა
ღამით დანთებული ყველა საკმეველი

რათა მალულად იცინონ ღიღინით ერთგვარი
და გამეორებადი შშვინვა ამოუშვან

მეკი მომაგებონ
კვლავ უჭვრეტელის ჭვრეტის უნარი
ინტუიცია და მეც გავხდე მსგავსად მათი
ახალი ცხოვრების ტექნიკის გამოყენებით

მალულ ხილვათა აგრეშიგ შემომტანი

მატულობს მრავლად ამ ჯგდაპნაში:

ci... ciné

cinéma

cinématograph

cinémato

cinéma

ერთგვარი სურათების სიმრავლე
მეტად მოძრავი სურათების ზემავიურობა
და ამ მავიურობის აგრეგარე მოქცევისას
მიმოზის ბურჟმა სახეში მტვიცა
და ჩემი ფეხებით დაეასრულე
მისი უბიწოების ვეფტაცია.

ცხადშიც მთა სიმმარშიც მთა
მარჯვენაც მთა მარცხნივაც მთა

აქა იქ დაღმართში ძროხები შენ თვითონვე
წარმოიდგინე მალლით ხომლის დიადობა
მისტკია ჟინი უმორესობა
დიადობა ხომლის
ხომლის სიდიადე

ამ სიმალიდან ნებისმიერ შორეთსა ვწულები
ამა სიღრმიდან ნებისა სიმაღლეს
ამა კუთხიდან ნებისა სივრცეს ვეხვევი

ამას შევცქერი და ვიმცირებ თავს
დამაქეს უდიდესი უმაყოფილება
ცხენების მინდორი ძროხების ბალახი

აბეზართათვის ყველა გონისკარი მოვშთე
მანამდინ ჩემი წანათალი წარსცდათ შუბლთან
და თუნდ ამას გამო გარდავიქცე და დაგრჩე
უკუნში სულით ჩამარხულად ანდა
ვიყო რაც ისედაც ვარ როგორცა

ახლა მაგალითადც ასე გამტარი ვარ
თითქო ყველაფრის
ამ წამსაც ასე გავატარე
ამოვყავი თავი ამ უქმარეულ
ძირკვბილათა სარეველა ნაჭაობარში
მათგან ორგანული დიზელის გამოსაწურად

აქ უკვე უკიდურესია საუბრის საჭიროება
საუბრით თავად საუბრობს

კაკასიის მწვერვალო კლაკნი
იცის რომ ჩვენ მხოლოდ
ცეცხლის მოსაპოვებლად ვთხარეთ
ჭასავით ზეთის ორმოები

ჩვენივე მხოლოდ რადგან
მთაგრეხმა წინასწარ მოკლეს გეოლოგები
სანამ მაგისტრალის შენებას გადაწყვეტდნენ

მათ ეკალიპტის მისებრი ქროლვით
დაწული აკვნები დააწიეს
ფოთლები ჩამოყარეს
ფოთლები მკბენარებით სავსე

მოკლედ რომ ვთქვა აღგავს
თითქმის ყველა მცენარეთა ვარიაცია

ყოველივესაგან ჰიზრისაგან მიწისა

და ზედი თავისთავად ასე კი არ მიეწყო

ასე მე ვინებე

ეს წემი ნება იყო და

წემი ყველა ამჯვარი ტექსტი მიმართული იყო

მხოლოდ წემი სულის გარდაქმნისთვის.

აი ისევ წამცდა იღუმალება

მუდამ გრძელია სიტყვა გამოდის

რაოდენ ენმოკლეობაც

არ უნდა ვცადო.

მეყო ახლა ეს შეყე გარე გაყოფა

ეს ჟერებიც ვგონებ მე თავადვე შემომექმნა

გონებაში ეს ხაზები მე გამოვიგონე
და მე კი გარდავიქმენ ჭაობის ბინადრად
იმ აღრე მარად უწინ დავესწარი
(ხმა კრინტი მათ ხე შშშ!)

შეკრებებს მათ შესახებ რომ
არსად არ წართქმულა.

ფიქრი ფიქრს მიეწყო ენა ენას
და ეს ენა არც იარაღია არ
რა არც სხვა კიდევ რამე

„დაეხსენი... დაეხსენი... დაეხსენი...
დაიფიქრე მნიშვნელობების მნიშვნელ ობობები...
განიგულე რასაც აქამდე მოთქვამდი

ახლა უკვე ძალგამს ცას შეერთვა

ღრუბლებს დაქორწინდე
ფრთასრულო სულო
ჰოვე ცის კოცონი ასე და აგრე
ამგვარად ახდეს
კოცნა სიბნელეში მხოლოდ წიგნაკის
ფურცელთა შუქის ფონზე

ანდა ღლისით გზაზე
კალიებად შეფერილ სიმინდის ყანაში
კოცნა თუნდ ველურ ლელვის
თუნდ შესუშხირის შეჭამანდის

და ამ კოცნაობისას გეტყვიან:
რატომ უნდა ცვალო გზა?
სადღა რაღაზე უნდა მკაო?

ეს მზესუმზირათა წინაპარნი
მათი ფონეტური სტუმრობა
ჩვენი სულების სარკმლის ანარეკლში“

ვინ ამბობს? ვინ თქვა? ისევ შენ?
თუ ჩრდილია თუ გადამწვარი მდელოპირი
ნუთუ რეალობა ჩნება და
ველარ შეკვრავთ
შესაფერის ყვავილთ ნუსხას
და ამ ნუსხის საზიაროდ ველარ ვნახავთ
მწოლიარე ძროხათა და ღორთა ჩუებებს
საბალახოდ შუა გზაზე დარჩენილებს

გამოდის ველარ მოგვიჩუია ესეიგი
შუა მინდორში უთხრელი ბუდე პოემიის
რადგან აღარ ერქმევა მინდორს მინდორი

აღარ მოგვესმის

ახალგაზრდა სასტატუსე ქუნის აქციები

ისევ ბავშვებივით მასშტაბები

და სათამაშოები გამოიცვლებიან

და ახლა გითხრობთ მოგიყვებით

როგორ შემეძებრო ფიქრმა თითქოს ეს სარკმლები

გარედან იყო ცისფრად შეღესილი და

ამიტომ გავცდი თუმიცა კმარა

რალამდენჯერ ვამბობ საკმარია მეტქი

ეს სიტყვათა ბორიალი

და სრულყოფილ სიზმრის ნათლად გარდაქმნა

ისიც ასევე არსივით სრულყოფილი

და იმ ძლიერი ქარებივით მქროლავია

მილიონობით წელი

ხომლის მთას რომ აცალეს ოღრო გვერდულები

ჰოდა მოვტყუან ასეთი ქარობა და ქალაქი ასეთი

ამის შემდგომ მე აწ ასე სოფლად

მოვისოფლებ ქვაზე ჩამოვეფდები და

ქვებსაც წავაწერ ხანდისხან ნიშნებს

ცალი თვალითაც შემჩნეულებს ანდა უთვალოდ

ო მონოკულუს!

დამაეჭვეს,

მეცნიერთა ცნების ხატებმა

და მათი საშუენფელის თავზე თეთრმა სიგნატურამ

და ჩემი ეჭვების ამ სტადიას ნიშნები სწყალობენ

და როცა ოთახიდან გადიან

ცივი ქარით იბერება ოთახი

კუდის ქიცინით მეგებება ძაღლი
მისთვის მეც თან მაქვს ცოტა თაფლაკვერი და
თუ ეს სახლია მაშინ ძაღლიც აქვე იუოს
ძილს მიეცეს შვიერ ქალთან
ღრუბელს რომ ჩველის სულის რძეს

და ცის ირემი კი მყრალ სითხედ იქცა
ამასობაში
აქ ამას არ აქვს
არანაირი არსობრიობა
და მაინც მეც
თუნდ არარა გაეხდე
ხემ გადიგოსოს თუნდაც ხელზე სამკლაური
მაჯგის სამკობელა
მაჯგის სამკობელად!

ძველთა საფლავთა ახლოს გადიშალოს
თეთრი მყინვარის პანორამა!

არცა სიზმარში არცა ცხადში
არასდროს დაცდილა წემთვის
ლოლიკა რამის განსამარტად
და არც ღრამატიკის ქვითა დაცვით მიცდია
ოდეს მე რამ აზრი დამეხატა
სიზმარი ამეხსნა
თუნდ საკუთარ თავისთვის
თუნდ სხვისი თავებისთვის

რა უებროა უწინ ამ შენიშვნებზე მწუხარე ხალხი
სიტყვების მიღმა მხოლოდ მართლწერას რომ ხედე
და ზმა ნებას ოდნავ ვერა გრძნობენ

ამით მხოლოდ ეგოს იწუნარებენ რომა
შეხრან კიდეც ერთი უცხო ქვეყნის მხილველი
უცხო სურათების ჩამომტანი
სხვა პეიზაჟებიდან
სხვა პეიზაჟებისკენ
არ გაუშვან და საბოლოოდ მოკლან დაკლან

სიკვდილის შემდგომ კი კვლავინდებურად აქონ
და მის სიზმარს და სიცხადეს
კი მაინც ვერას ჩასწვდნენ
ვერა იგრძნონ რა გაიგონ
მხოლოდ მასის სურვილს აჰყვნენ
ცხერების თარას გაჰყვნენ ულრან ტყეში
აწ უკვე მკვდარი მწყემსის გარეშე

თუმცა თუნდ ასეთი

გაუვალი ტყეც რომ არა იყოს
მათ ნემი ხმა მაინც
ვერა მისწვდება და კვლავ დაიწყებენ
შმიერ მგლებივით
ახალი მსხვერპლის ძიებას
მხილველთათვის ამოზრდილ
ოქრო ყეველით მინდვრებზე.

ცხადი სიმშრისათვის

ასე წარმოეჭვა მცდართქმა უკურნებელი
და მის გაცლას მივაღვლინე ჩემი მზერა

რეალობისკენ მიგვათრევს ფორმა
დასაბამს კი ნელი-ნელ ვეარგავთ
ვტოვებთ ვიტოვებთ განცდას
მძიმეს და აუტანლად
პატრონის მოშიშს.

წყაროს იფიწყებს ხალხი
საწყისს ველარა სჭვრეტენ
და ოსტატსაც ველარავინ ამჩნევს

ასე სჯობს
უხილაეი სჯობს რომ დარწეს
თავადვე თმობდეს დიდებას
მალულად ქმნიდეს წერილებს და
ოსტატობას კი ვერვინ წაართმევს.

და ჯერ კი არ ოსტატს
შეგირდს მოწაფეს
ვუხმობ და ვაქებ ვარიეზ იქნებ
მისთვის რამე კარგიც წამცდეს

ანდა ფიქრს გადავიტან
ჯერ კვლავ რუმალ ჩავნიშნავ წიგნაკში
რათა ამგვარად ლექსების შესქელებაში
გრძნობა მომემთხვეს:

„მკითხველო ჩემი ცეცხლისაჲ
ზიარო ჩემი სულის ჰჰარედისაჲ
მეწამულო სალამანდრაჲ აღისა დედაო
ბედე ცეცხლსა თვალი უსწორო და
უსწორმასწორო სული ალივეით ააცვეო

ცეცხოვან პნევმაში შენმა
გულისთქმამ მუხლ მოიყაროს
ქუხილის სულნი გამოიხმოს და
ემმაუიც თუ მოვა მხოლოდ რადგან
ღმრთის სახელმაც იქვე გაიჟღეროს

ყველა შიში და ავბედობა შენგან
შორითი შორად განიყარონ
და ეს ჩემი ნასხამიანი შემოგსხმოდეს
გასმინოს შემდგომ ციდან

რაც შე ვერ ვაპყურე
ასპიტის მკურნალქესლი საჰმარისად.

იცოდე ამისთვის მკრეხელნი მოგიძულებენ
ვინც ვეღარ ამჩნევს ხეთა რტოებს
როს როგორ თრთიან ცის შეხებისას

და ხანდახან შენც მოგიწევს მათთან ბრძოლა
ხანდახან მშვიდობის მტრედიც იბრძვის:
სანსლაეს კალიებს ციკადებს ტინტრებს ბუგრებს

ასე რომ არცა გმართებს და არცა ვალია
თვითნებური შეცოდება მათი ძეების

როგორც კარგშიც ასე ცუდშიც ამჯობინე
და ერთ რამეს მიხვდი იგრძენ:

მათ უნდა მისცე ის რაც სურთ
გასცე სასურველი მიაგებო სიტყვის ორობა
ხანდახან რითმი და შენ კი გულში
სინამდვილეში უძირო ორმოს ქადაგებდე“

ახლა კი კვლავ
რაც ეხება ჩემს ცეცხლს
ამა ფურცლებს ამა ხაზებს
ერთიანად მომიმართავს შენსკენ

შესაყრბელო ყოველი სიტყვისაო!
კრებულო გულის ნადებისაჲ!

იცო

დასაწყისს განზრახული ავითრათი მქონდა
და როს დასასრულად ჩავთვალე მივხვდი

რომ ის დასაწყისშიც მუდამ თან მახლდა

მოვიარე ბუნებათა და სულის ზეცები
და როს გონების ზეცა თვალთ ჩავეიკონე
მომაცხეს არ არისო ეს შენი გზაო

ერთმა მითხრა, გამამხნევა:

„სუფთა ხარო“

შემიქო ფსალმუნების კითხვა დაღუპულთათვის

მეორემ: „არააო

სუფთა იგი“ მე მიგეულისხმა

არ არისო სუფთა არაეინ

ოდნავ ჭუჭყის გარემო.

თანხმა ვარ მე მათი ორივეგან

მაცდუნეს და ვცდუნდი და

ერთადერთი ამ ხალხმა რაც მომცა ენაა

თუმცა ვცვალე ეს ენა სიტყვებად
და ვცადე თავად ენაც სიტყვებით მეცვალა

სხვა ენა მე არასდროს მქონია
და თან ყველა ენას მე ვპატრონობ(დი)
ამ ლექსით პოემით
ამას ვგულისხმობ
ამ ხმას და გულისთქმად ვხდი
ამ სულში ნარეკლ ხურვასა ცეცხლს

ახლა ასე ნანაობს ჩემი სული
მშვენიერიდან მშვენიერისკენ
ცერსაც კი აღარ
ვიყენებ შუბლზე შეხებისას

არცრა არათითს
არ ვიყენებ:
მერე სხეული ითხოვს
გარდასვლას ხეწეროს მიღმა
ისევე შშივინვით და პნეემით...

ხანდისხან მწადდა ასე მარტოეულ მეყო
ტანი და გონება და
ვის სახლში იყო თვალი რომ ვიყავ გასულ წელს
ანდა ადამიერი რამ გააგველა?
ამოუხსნელი აუხსნელად არ დატოვა და
ბევრი იენავა ღმერთთა წინაშე

ვირთხებმა უკვე შეხრეს მათი ტანი
და ახლა თავს კისრიდან ხრავენ

ვამზოვ:

ამგვარი ბრმების მეტყველება
მუდამ ღვთაებებს შესთხოვს დაწმვიდობებას

ვხედავ:

აქაც ხანი მიილია ჩვიმს ღლეებია და
თითქოს ზღვაა ბალის ბოლოს
ზღვაა და ცა
და აღარაა ქუჩის სიჭარბე
და ცა
და ზღვა კი ამა ბაღელებს
შტორმით გვაშინებს

არადა სულ ახლახანს გამოვედით სანადიროდ
სპერმაცეტი არსებათა ქონისათვის
ჩვენ მელვილის მონოგრაფები

და მეც სწორედ ახლაღა
აქმედველდი და უკვე აღარ ვარ ბრმაი

ასე რომ
ამის შემდგომ არარას მოვსვამ
მხოლოდ არმუნს
და ამ ზღვა-ცაში განვიბნევი,
სანამ სული თეთრ მტრედს არ გამოჩეკს
სატურნის რკალზე მფრენი უფრედოდან

მუშკამბის ნამცეცები სანამ არ დასცვივა
თმიდან ვინაც ერთმანეთს წრფელად აღუწნდება

ვისრამ არარასათვის
არარაი არარაია
ვიტყვი ვაკეთებ ვაყმოზ

ვარსკვლავულელ წინადადებებს
ვერდკონობ ახლა ყვაეილად
ყვაეილ მინდვრეზზე

და ამგვარ ვითარებათა გარემოცვაში
საგანთა შხომი აღამიანების
მე სიმშრითავე სიტყვითავე
ამ კრებულს გვედრი გაძლევ
რაიც ყოველ ღამე ეხეზოდის ჩემს ტანსა
ჭურჭელს
რასაცა გონების საგონებლობით
ვეგონებ და ვგალობ ასრე
ვაჭართა თანამდგომთა წინააღმდეგ

და საერთოდ
ეს რა აღფუთქვი რა ვინატრე?

იმოდენ ხალხთა განმხილველი გავხდი
გამექცნენ ცამდე აგნისანი ხენი

მაღალი მონოლითის ფერები იცვლებიან
კონტრასტი მატულობს
წრდილები იკლებს
ნეგატივი თეთრი წერტილები
სინათლეში უფერობა სინათლე
ისევ მაღალი მონოლითის შავი სილუეტი

Aut liberi aut libri

ჯერ ლექსში ვახსენე და მერე დამადგა თავზე
შუალამეს წითელი მთვარე
და მაშინ მოჩნა ღაღადს ღვთაება
მგონი ბოლოჯერ

ვგონებ ჩემთვისაც
საქმარია უკვე რაც გმოძღვრე
და ეყო და დაყავი
ახლა და დაყოფილნი წარიტაცე

ვიცი ეს შეტყველება არა კმარა
და ამ ბოდვას ვგობს
თხილის ჩრდილში
ბონოლებთან ერთად ვისიმშრო მოხუცი დედა

მერე ბავშვივით მკვახე ნაყოფი
ტოტებს გაგარდო
მიწად ყვითელ ყვავილების თარგი მოეჭრა
და ღამით ნახევარ მთვარეს
გვიმრასავით დაეუნოქო

რა ვქნა რატომღაც უმამოდ დავრჩი

არვინ მასწავლა ლიდერობა

მართვა ბრძოლა კამათი

და დედამ კი ჰოპლომანხიით მზარდა და ამაველინა

სათნოდ ქველად სიბრძნის მოყვარედ

თავიდანვე მითხრა:

”მრუში კარგვია

შეისწავლე მეტალები და მინერალები

წერა უკვე ვფილდოა სიბრძნეს მალვა უყვარს

წყლის ნაკადულშია კარი-გასასვლელი

შისკვნ წადი ქვაბული ნახე

მღვრიე წყალი განწმინდე და გაიწმინდე

წმინდა გახდი

მერე წელად დაილიე და ამით
წინაპარნი დავიწყებისგან იხსენ...

გააღმერთე
მეტად ის აღამები
რომელი ღუმან და არას
არასოდეს მოთქეამენ საკამათოს

ადამი რომელმაც არა იცის და ამას
სხვებთანაც თამამად აღრევს

მოუსმინე პოეტთა და რაფსოდთა ჟამობასა და
შენც მსგავსად მათი
ყველა მონასმს ლანდი გააყოლე

თუ საჭიროა ბაყაყის მუცლისფრადაც შეიფერე
რათა გველის გულმა გითხროს: განგდება გარე

/თოკი-ბეზიას/

/ცხენი-შენ/

ვიცი ოდესმე როგორი კარგიც არ უნდა იყო
სისხლში კვლებს შემავარებ
თხილის მრდილს შემადარებ
და დაე ასე მეწოდოს
და მომეც ნება გითხო:
„რას რეკლავს ვენერას და მარსის სარკვეები?“

და შენ მომიტხარე

მათი მიწიდან

მათი ამბავი.

აი ესაა ჩემი აღზრდა მითითება”

ასე მითხრა დედამ და დაამთავრა სიტყვა

ასე ვამთავრებ მეც ამ ჩემს შენდამი

ერთგვარად ვჟაღოს ახსნის

რიტუალის ბოლო მცდელობას.

ლოცვა განთიადამდის

ისევ ამ ბაღში ვმყოფობ ვარ
ენახე როგორ
დადნა მწვერვალი და მისმა ნაღვენთმა
დააღპო ქვემოთე მიწა.

მე კი ისევ აქ ვარ არსად არ წავსულვარ
მე პოეტი და სიბრძნის მყვარებელი და
ამასობაში გავახრწენე შვიდი სხვადასხვა ფერი
წიგნაკი და მრავალი კალმისტარი

ვწერ მაშასადამე ვმყოფობ
წერას ვასრულებ მაშასადამე
ვასრულებ ჩემი ამ ბაღში მყოფობას

მეცა ვდნები ამა ღამის თეთრი მწვერვალივით
და განზრახ თავსა ვიმწირებ მეცა ვდნები
თუმც კვლავ და კვლავ ნათლად ჩანს
ამა ძირიდან ვოოტა ალფა იოტა
ვენერა მარსი
ვორიო და ორია
ხრეთი და ჩრდილეთი

ესაზრავ ყველა წარსულ ხაზს და ბეგრას
და ამით მოვსხიპე ყველა გული
ჩემებრ ცუდად განწყობილი
და აღარა ერიოს ჩემს სულს
მეტი მსგავსი კოლექტივი

მთელი გზა მოვიფსალმუნე მთელი გზა

ლერწმითა და ლელით მოწრდილოელი
და აქაც რაც ვიფიქრე და გავატარე
დრო ჯგაღო წრეში
ვიფსალმუნე

წუხელ თეთრი მაგნოლიები დაგვნათოდნენ
მთვარის შუქით უკუნ ღამით დიალოგისას
მღუმარედ ისმენდნენ
ზეპირ რატოსოდთა ზეპირობას
ზეპირ რატოსოდთა ზეპურობას

ღღეს კო
როგორც იქნა მივაღწიე
ოპუსის დასკვნით ნაწილს და
შენ რაც გსურდეს არქვი
მე შრომანი ვარ ცინიუოსი დამცინავი შარიანი

მოყვავილე მტრისთვის ტუჩზე ამბორმყოფი

მე გავიჭირებ მე რა მჭირია
მე აქ დარჩენა ექვნად არა შეიღია
რემთვის აღარაა „სადმე“
ანდა „ვინმედ“ ყოფნა საჭირო

ახლა ყვავილი ვარ
შუქს ამა მაღლიდან უკეთა ვგრძნობ
და მეტი მაღლა მე აღარ ვიცი

აწ მშენებელს ტყუილად აღარ გავლევ და
თუ ინებებს
დაე შეჭმენას თიბვა
ნებას ჭეშმარიტებისამ

რამაც აქამდინ
რა საძებნელნიც არ უნდა წამომიყენოს
მეხსიერებაზე უფრო ამბიციური
ამბიციურობის ჰოლოგრაფა

მე მაინც გავიჭირებ მე რა მჭირია
დაე აღმიქვან როგორც
სიმულაციის და სიმულაციების მიმომფანტავი
ხელოვნური რიბოსომებით შექმნილი ჰომუნკული

ხაზი და სვეტი ცხოველი უგუნური
ოქრო ყვავილი და ამ ოქროყვავილს
ველარაფერი ველარ დააჯნობს
რადგან მარადისობამ დამაქენჯნა თავზე
ნაპირალი თავის ლორწო

მან ვინაც დაასვენა ჩემს კალთებს
უღბნოის ქვიშა როგორც აბრეშუმი
და ააცდინა ჩემს ტურს და სტომაქს
ცოუტყების გამონაწერი

მე ვერაფერი ვეღარ დამაჰვნობს
და ვერც ჩემს ამგვარ მუტაციურ
სრიალს უფენურ მიმოცვლაში

თუმცა ეს მუტანტიც რაა
კიტის კოლბურ თარგმანთან შედარებით?

რა ხარ მითხარი? ვინ ხარ? მიპასუხე
საბოლოოდ გადაწყვიტე მგელი ხარ თუ მწყემსი?

თუ იქნებ მარტოსული ვარსკვლავი ხარ

და არა გჭირია

არცა მსხვერპლი არცა მღევარი

მე გავეჭირვებ მე რა მიჭირს

მე ყვავილი ვარ და

აქ დარჩენა არათუქში არა მჭირია

მიეწეები ახლა რბილად ჰურის წალკოტის შუა

და პირს გაძლევ ერთგული ვიქმნები

სხეულებრივ და სულითა ნებით,

ზოგმა როგორ გულის მჭმუნვადაც არ უნდა

ისმინოს ეს სტვენა მუსიკობა.

ჰო ვიმუსიკე ენას ვმეტყვეთილებ
ვმღერი ამა ზეერთა შერთვით
მათი შერწყმით ვითარცა
ზამთრის ნაკრძლის საყვარლების

და ცა

ცა რასა ჰმგვანებია გაკვამლული
ნუთუ მე და სხვა არვინ ცეცხლის
განა ამ ბაღში დაველოდოთ შემდგომ შეღამებას?

თუ ნუთუ წავიდეთ საფლოში ვიცვალათ
ნაბიჯები დავცალოთ ბილიკი განეწმინდოდ
დროის და სივრცის უკან დაბრუნებით

და როცა მიიძინებენ
მაღლით აღმომეთქმას

რომ არ გამომრჩეს
და გარემომ მაინც დაიხსომოს
ეს სიტყვები ცალ-ცალკე და მთლიანნი.

მკითხველო შენც ნულარ უცდი!
ცამდე
ცისტეის მოლოდინი გამღვრეს
მოლოდინი უარგაყოფინებს!
და ვგონებ ხანდახან მეც მიკვირს
განა რას ეწერ ასეთს ანდა რა დაეწერე?
ასეთად რომ განმაცხადეს
და გავიხადე თავი მტერიან დამტყვერილ სარკედ

თავიდან მეც ვძრწოდი რა იყო მიზანი,
რას ჩავდიოდი
რა იყო ბოლო დასასრული მე არ ვიცოდი

და ვაკეთებდი იმას რასაც
რევოლუციური იდეების სუნით გაჟღენთილი
ბალანი მკარნახობდა

ნამთვრალეებს თუ ხასიათი შემომაწყენდა
სატირი ვხდებოდი და ვყვიროდი და
გარეშემო მიწაყრილს პანიკას ვთესდი
მერე ხალხი გარბოდა
არა მარტო მაგ ღამეებით
არამედ სხვა დღეებშიაც გარბოდა ხალხი.

და დაე მარად თვალწინ მედგეს
განმიცხადდეს დაო სახე შენი
უმდაბლესი და მე ამბოროტყოფ
შენს შუბლს და ლოყას
და ჩვენს მტრებს

ამ მოწყალების ეშინოდეთ!

ივინი ამ ბეგრებით დაიტვირთონ

განზავდნენ ამ სიტყვებში სიტყვებთან

და განა სხვა რის მაქნისია ქარის ინტელექტი

რაც ისედაც უფსკრულს ეკვრის...

კნინი რამ უკლემი

კლემი შიმეული

კლემს ყველა რაციო და მატერია მიმყოლებს

მათი გონით და გრძნობით გამგრძელებლებს

და ვითომ განუვრცელი სამრისების ემპირიებს.

და ნეტავ რალატომ? ნეტავ რალატომ?

გამოიტა კუბო ასეთ ქარში ასეთ ლამქერში?

ანუ თოვლის ღვარში?

რათა დაეღვარა ასე მაღლი ცას ჩემს თავზე
და ჩემთან აღარავის სდომებოდა
ერთხელ ედიკოვნა?

იცოდნენ და
იციან რა რომ ეს უცნაურობები
მათვე აღემატებიან
და მცირენი სახე-სხეულების
ფორმები
სალოცავთ თვალწინ აღდგებიან
ვიცი.

და მათაც იციან ვნახე:
კანოესთან ვიდექ...
ვნახე ეს ნახეა ზმანება ხილვა...
ამიტომაც ნულა მკითხავ რა მჭირს

თუ მხედვე უხმოდ მივაბიჯებ და ასევე უხმოდ
ვჯდები და ვნიშნავ

ანდა ვდგავარ მიმოვდივარ
ადგილს ვეძებ სადმე კალთას
ამ ნატიფ გრძნობის შესაფარლად

მარგალიტის რომელიც რომ უნდა ჩავერა
ყვითელ უბის წიგნაკს
ზოგნი რომ აცდენ ნამენ რათა
დამრეს აიორთქლოს
პრიალა ქვად გადაიქცეს სიბრძნე და
ამ ცვარიან დღეს და დილას
ამგვარად ვუძღვნა მადლობა
ფაროსანას კედრის სუნის მორთმევესთვის

მე მის წვალობას თანაუგებნობ ცრემლი მდის
და ეს კოლექტიური შიში კი მწერის
ინდივიდის დევნას და უცხოებას მოასწავებს.

თვითონ ისევე ბავშვები ბავშვებივით
მძინარე ღვთაების სიზმარივით
რომ ლოცულობენ შშიშარა თვალებით
გზების კვეთისას
სიხარულით შემომცქერიან
და მაინც ვერ გაუიფე ვინ გაბოლა
ასე ძალად არე-მარე
ძალუმაღ ასე ძალუღალად არე-მარე?

ნუთუ მე?
მალლით გაეფიფე და
დავიწყებას მივამსგავსე

ძილი მისი პირუკუ მოქმედება
ანუ სულის აგრეირიგი ამოკითხვა
ანუ ფსიქეს ფსიქეად ამოსმენა
მივამსგავსე ასო-ასოს
სიტყვა-სიტყვას
და ბრბოის ქარიშხალს ასე დავცხსენი

თავი ცარიელ ტაძარს ვაფარე
და იქ საუკუნოდ ჩერა და მარხვა გადავწყვიტე.

ვიცი ოქრო უვადილობა არ ეგების
არცა ვნებათა არა დაცხრომილს
არცა მიმსდევთა არმყოლს
არცა იმას ვისაც მარტოობა ცივ ღამეებში არ გაუცნია
და არცა ვისაც მზენი და ჩვეულებანი ჯგერ არ დაუუნჯებია

ვლამ ახლა ასე დავრჩე ვიყო
როგორც ნება ივლის და ვლიდა აქამდეც ისედაც
როგორც მომიტანა

და რა წამს ამგვარი ყვავილობა ვქენი
წამსვე ტანში ზეთად გარდმოღინდა შშვიდი
თარხნი ფასცინაცია სახეცვლილი მატყერიის ფორმა
ანდა როგორც მემორი ბეიბიმი
უწოდა ამ გრძნობას ოქრო მარადისი

და ეს ღიმილიც სახის
გონივრული პასუხია გაუგებრობის
რადგან არსი აღარ ვარ აღარ ვარსებობ
და რაოდენაც ვიტყვი რომ „მე ვარ“
ეს უარსებობა ქრება და კვლავ არსი ვხდები

როგორცა წრდილი მეტყველებს
როგორცა ლანდი მამცნობს
ოდნავ ზრქელი აღარ ვარ
აღარა ვფრთხილობ
თავს აღარაფერს აღარ ვუყრძალავ

ამბობდნენ:
კრძალვა სიფრთხილეაო
აკრძალვა მოფრთხილებაო
ახლა ვხედები
მათ ემინოდათ წრის გარე გადაბიჯების
ბაზრის და აზრის არეულობის

ასეთია შემართება აგრეთვე ყველა ცხოველის
და რადგან სამყაროში ყველაფერს რაციოთი ხსნიან
პოეტს რაც დანარჩენი

მიწაყრილისგან განასხვავებს ირაციოა.

უველაფერი ასე მიტომ მიეწყო

De omnibus dubitandum

ამას ვწყეულობ ამ დილით შენს თვალს

და ჩურჩულს ვეტრფი

ავადმყოფთა მანიაკთა რიგში

და როგორც გამჩნევ

ისევ წარსულია რაზეც მოვთქვამ

და მომავალზე ვფერ არაფერი გამითქვია!

Solem lauda!

ო როგორი ტყბილია ეს ცოდვა!

Hierosgamos!

ნუთუ ვერ იცანი

შენი არტეფიქსი და

მე არათუ არ მსურს

დაეასრულო ეს პროცედურა

არამედ იმასაც ვიტყვი

რომ ყველა არასწორი სიტყვა

კატამ გამიფლანა.

მინერვა მთარველობს არასწორ აზრებს

კატებს კი უყვართ მუსიკა

თუ მასში ზღვაა

ანდა თოლიები

და აი სმენად იქცნენ ბაყაყები

იწყეს ბაყაყობა (ვითომ მისმენენ)

თან მიწას შევეხე და ღამურებიც ვიხმე

მათთვის საცნობად ახლიდან ჩემი შობის

მთვარის კარად ყვავილად ჩემი შობის

და ასევე თქვენც გიხმობთ

მალაროს ურინარო არსებებო

კედლის პროექციის შემყურენო

თან

ხელში ცივი ქვაც ვიღე

ჩემს ხმას გავაყოლე ჩავთქვი:

საღლაც ტყეში იქნებ მდინარესთან
სიკვდილის ხატი განისვენებს
თავად ყვავილების რბილ სარეცელზე მჯდომი

და ავცდი წუთის წინ რისი წანიშენაც დავაპირე
კენჭები აღარ მომყვებიან წინამო ოყრის ფილია

კატებმა მომიტანეს კართან შესაწირი ორი მტრედი
კარს კი გრაფიტით დააწერეს
„წარმოსახული მოვლენები ობიექტურიაო“
ესე უცნაურად მოვიდა ჩემთან გაზაფხული

და მე და კატები
როცა თევზს ვიჭერდით
მე მხოლოდ ზეპენტიუს მაფეერებდნენ
მეტს არც ვითხოვდი და ხანხან მასაც არ ვჭამდი

ახლა კი

უკვე ნათელია გამიცხადლა როგორ
ღარაჯგობენ დემონები ქვეს და ხეებს
სქოლარები მოთვალული ფენიქსის კვერცხებს
და გორავს ბორბლებიანი სავარძელი
უფანჯჯრო ოთახში და
გარეთ მოდის ვარდების წინასწარმეტყვეტი წვიმა

ეს კი ოთახის მკვიდრი ძალიერით
თვალს მარიდებს ოდეს მადლობას ვუძღვნი
და თვალები უბრწყინდება ოდეს შეურაცხველად

თან რომ თითები დაუშვვენებია ნახე
ფანტაზმა ზაბაკებით
თუნდ დაფქრით აღმაეთი ორალები

როგორ დაუშვებია ნახე

ოპოზიციის ოპოზიცია ვარ

სიცარიელეზე მოცინარი

და რატომღაც ხმა ვეღარ აღწევს ადრესატამდე

მხოლოდღა უპოვარი ყოფს ენას

ამბობს: ცხენი თვალის გარსია და

ფუჭია ყოველი ინტერტექსტუალური

ჩაქირიკებები

უბრალოდ შეხედვისთანავე ამოიცანი

ვინ გახლავს მათში ზეგაწერაზი

ვინა ზიზინებს ჩემსა პირუკუ და

პასუხს ითხოვს თუმცა

მე მას მუდამ უპასუხოდ ვტოვებ

(მათი განკითხვაც არარა იყო
ჩამოღწეს წვერი ქავის)
ვიცი მე მშვიდად ვარ
არავის ვფიბრი არ მმართებს მხოლოდ
ფონიჭალის ქუნებში ვყრი აკაციის ბირკებს

ამას ვბედავ თუმც ისევ მახსოვს
ამ ქვეყნად მხოლოდღა
მრუდენი აღიარებენ სხვადასხვა მხარეებს!
ფილოსოფოსთა და პოეტთა ბაღში
ნიმუხებით საესე შადრევნის ქვეშ განისვენებს
უქრობ კოცონში ცივი სალამანდრა
ხელი არავინ ახლოთ!

სიბნელეში მოვაქურე ყველა ეს სანუქარი

და რატომღაც თავი ვიკავე
აზრი მეხატა ასონი დამეფლანა

ამიტომაც განიღვენა აზრები და
სახელებიც მასვე გაჰყვნენ

და

აი კოვზი და ჭიქა

და დაე

ახლავე დავიუფლოთ ჩვენში ალქიმია!

და დაე რევოლუციაც თავისთავად მოხდეს

უმოქმედობით და უძრაობით

მხოლოდ სიცარიელეში გამოკიდულთათვის

გულს სადაც არ ეამოს იქ ითქვას სიმართლე!

და თუკი ცხენსაც ძალუძს
ორჯერ ჭიხვინი და მათი რითმი
და ცხვარსაც ასევე მწყემსზე დაძახილი
მაშინ რითმი რილას ქარავმაა?
მწყემსი რისია?

ხოლო მწყემსი კი თავად გვახლებათ:
საუზმედ სისხლს და სადილად სისხლს

მერე გადეყუდება და სიგარეტს ქანამს
ქვა და ძვალს ახვევს და წვავს
ფანჯარაში საკურთხეველთან

სახე გრილი ზეფირისთვის მიუმართავს
ქარის ძაფებს სახეზე იხვევს
ობობის ქსელში ბუზებს ყრის

მე ის აღარა შევალეძე დილამდის
მოვფხევე და დალოდება გადავწყვიტე
დავაცადე მას რა კოშმარის ნახვა არ გავალეძე
რადგან ასევე ვიცი გამიცხადდა ღრო მისგან
ღროდაღრო
მხოლოდ წმინდას დატოვებს...

ყველაფერი ხომ მკაფიოა და ნათელი:
სიბერე ავადმყოფობა სიკვდილი!
ესაა მორალური ადამიანის სახე

და აი აწმყო წარმოქმნილი,
ჩემებზე ერთადერთი და
ერთერთი განზომილება
და აი დადგა ყველასათვის

აწმუოსაჲენ მოხედვის ღღე!
წარსულიდან და მომავლიდან
შეგრა აწმუოსაჲენ მოვაჰყარით!

ჩვენს არცერთ ქმედებას
ჩრდილი აღარ ახლავს
ყველაფრის საწყისი გვახსოვს
აღარც მჩაგვრელებს
აღარც მათ ღემონებს აღარ ვუშინდებით

და ეს აწმუოება
და ეს ცეცხლის ორმო
ნეტავ თუ ცვდება
ოდესმე ეს ვიწრო ღრიჭო?
საბოლოოდ ყველას
რომ გვსურს მანდ დაბუდება

აღბათ არც ცვდება არც შრება კიდევ
არც რამეს უშველის ამ უწვიმარ მიწას
გულით წრფელი დარწმუნება.

ო ტა პანათენაია!
ამ დღეს წლების წინ
უცხო მოხუცმა
საზარდულის ნაყოფი ღილად დაიკეშა
ბაგე აწმყოს დააწია
და ამიტომაც საუკუნე ახლით აღნიშნა

(სიმმარს შეადარა
რამდენად სიმმარეული იყო
მუყაოს ფირფიტების ამწის რკელამა)

არაღა

ამ ახალგაზრდებს ისევ კერპები სურდათ

ან თავად კერპობა!

რადგან მარტოებს ვერ გაუგიათ

სად არის

ყოფნა გზა და არსი

უკვე აღენიშნე

ისინი სულებიდან მხოლოდლა

რძეს იწველებიან

და მერე თვითონ ტარიელნი რჩებიან თქო

აი

მაგალითად მე მოგიყვებით:

ერთხელ სიმამარში

მნახა ღვთაებამ და სიმმარშივე მიხმო:

“სად ჰსუფევე შეილო?

სად ხარ ახლა?

იქნებ ზეცად მავალი კვამლის წრდილი ხარ
და შენ ამოაგესე კატის პატრა მყრალი იარა

შეასისხლე კითხვას სიტყვები

და აზრს ბრმაში გამოაბი.”

მან ასე მითხრა

მე კი ვღარდობდი მართლა

მცდარად ხომ არ ვწირე გონი თქო?

მცდარად მივიღე აზრი

თითქოს აბსოლუტი აბსურდია

და პირისპირ დავდექ აბსურდთან

შენ კი გიკვირდა რომ ვდარდობ

ანდა ვდარდობდი...

შენ ჯერ არ იცოი აქ რომ გლუჯვენ

და კბენენ და ჭამენ კარგებს

და შიშობენ და უვიცებს მისდევენ კუდში

უკიდურესი ორამზროვნება

არაფერს ნიშნავს დიდი ბაგეშებისთვის

ჩვენ ჩვენი სახელი თავადვე ჩავფალით

შხისა და მთვარის ამაღვამაში

ამასთან რიტმი მართლა რილას ქარაგმაა?

თუმცა ოდესმე ესეც შეიცვლება

და ეს მუდამ ცვალებადია
და ყველაფერიც მუდამ ყოველთვის იცვლება
და რაც არ იცვლება
მხოლოდ თავად ცვლილებებია!

ოქროყვავილობა

აი, საბოლოოდ მომზადდა
ეს კორკოტი გიმრაფეთი
და ყოველი გლისპი მოგსპე
საქორწინოდ გიმრით შევიმოსე

სხვათათვისაც მოგსპე ყოველი
შშვინვა პირუკუ და
ჩეშშიც მოვაშთე
ყოველი ანჩლობა და ღვარძლი

ახლა უკვე სამყაროული სერვებილისი ვარ!
ყოველნაირად ენის იმედად დავიტოვე
თავი ჩემი და თავები ერის

და სათაურის არსიც ამაშია
აქამდე ახდენოდა საწუისი პრედიკატი

შემსწრე ხარ
ქამ-ქამ რაოდენ ბევრი
ღრუღე-ფეხები ვხაზე
ამ გზის სავალად ახლა მაგიტომაც
იყრება ეგოდენი სიკვბოება პოეტ-ბაგედან.

ვიცი მეტყვიან შეცვალო ეს თუ ის ფორმა:
ეს გათხაპნილი სახეები იდუმალი ფოტოგრაფიები
ჩურჩხელა ზეთი არაყი, ღვინო...

მეტყვიან:
„ვეფთი კი არა პირიქით

ის სულ სხვანაირი უნდა იყოსო“

და მე ჩემთვის მღუმარედ
მეცოდინება რომ ჭეშმარიტად ვნახე
ასკლეპიოსის ტაძარი გზაზე ტიბაანში
სადაც ბროწეულის ბაღზე ფრენდნენ
მტრედის ფორმის მტრედის გუნდნი

ერთერთი მათში შავი იყო
და მტრედის გუნდში
მტრედის თავს სახავდა
ადამიანისას ან შესაძლოა ყვავილობისას

ასეთი sancta simplicitas
წადიერება ერთი პოეტის
და მრავალი პოეტის მეოხებით

ო როგორ მიუყვარს როცა ისინი ჩემთან თავს
ისე შშიდად და შთაგონებულებად გრძნობენ
წიგნაკს იღებენ და მუღამ ჩაღაცას ნიშნავენ

და მე თუ მკითხავ ენება მოსაყოლად
არც უნდა ჟღერდეს კარგად
ის უნდა ნახო დაინახო
გოლიათის ფეხის თათნი მთაში განხეილნი
ქვეყნებს შორის საზღვრებსაც რომ კვეთენ
ყოველნაირი არსებობის დამადასტურებელი
დოკუმენტაციის გარეშე.

მე მაგალითად ჰოლიციისთვის არასდროს დამიძახნია
ნიშნავს პრობლემებს თავადვე ვწყვეტილი
თავად გაგვარებდი თუ რამ მოსაგვარებელი მქონდა:

მაგალითად ასაკის შუალედი
სხვაობა ჩვენს შორის
ანდა ასაკთა ვჯამი ჩვენი ერთობის
რაცაა მათი ტოლობა და რითმი და
რაა ამაში საკვირველი?
განა ცხვრებს ვინღა ითვის
ანდა ძაღლებს ანდა ნიშნებს
ვინ ნიშნავს?

გხედავ მგელძაღლას
ამ ფარაცხვარში შეპარულა
და მწუქმის ნდობას ცდილობს მოიპოვოს
მერე ეველა ცხვარს რომ კბილი გაჰყრას
საკვერცხეებში ენა აუსვას

და რა განასხვავებთ ძროხების

და ცხერების მწყემსებს ყურში

მომესმა ასე სიტყვები:

„ღედის მუტელი“

თითქოს შეიგინეს

ანდა მწყემსზე თქვეს

ისურვეს ასე მოსვლოდა

მეკი მსურს დაო

მხოლოდ დამსვა და მაწერინო

ხანდახან მასეირნო

ხანდახან სისხლი მასვა

ხანდახან შენსას მამიარო

და თუ სიტყვაა მართლაც ერის მესია

აი სიტყვები და მათგან უკეთესი

შენ მოაწადე

და თუნდა გინდა
გზაზე ვაჭირს შეხედი
გაიხსენე როგორ არ მიეცო
ორი წიგნი მივიწყებულ
სულის მზიარს

და აი ნახე დანაც ხედება ამას
ამიტომ მისი კანიც ღუმს
არ მეხება ღუმილით მიხმობს
და ერთმანეთს მხოლოდ სულებითა ვახრჩობთ
ჩვენი ფეხრის ერთმანეთში გადახლართვით.

იცი მე მუსიკა კინოშიც მიყვარს?

Opuscula sacra

იცი ფიროსმანი სოფელს ჰქვია?

სწორედ იმ მხატვრის სახსოვნად

მაგრამ არ ვიცი იქ
რამდენად შესაფერი ხალხი სახლობდა
ანდა უნახავს თუ არა ვინმეს მათშორის
ოდესმე გაზეთის ლურჯი ჟირაფი?

რადგან იმ გზაზე ღამით მხოლოდ
სატვირთოს მძღოლები თვლემენ
ისე ღრმად რომ მათ გარიშემო
დრო სწრაფად დარბის
სწრაფად სჩქეფს და გაზომვადი
ხდება მათი მანძილი და კილომეტრები.

იქაც და ყველგანც
გზაფხული საშინლად უკუ დაიქცა
მარტორქის მოკელით რუები დამრა

გოგრა კიტრი მსხალი
ახლა ნემთვის ყველა ერთია
და როცა ჭეშმარიტებას ვამბობ
ნულა გინდა იქ წინაღობა

რომ იცოდე
რამდენი ფურცელი გავაფუჭე
შენზე ამის სათხოვნელად
ამდენი ფურცლები და არა ოქრო,
არა ბეჭედი არ დამფდარა
კატა ღვთაების გამოხმობა.

და ეს ფურცლებია
ის ადგილი სადაც მაღალ
ხმაზე მღერი სიმღერებს
და ეს ადგილიც

ოდნაე მოშორებით რომ ვდგამ ტიქას

თან ჩანთას გამოწმეხ

თან თუ მქონდა თუმცა

ქვის ფერებში ისე ჩაიმალა

არლარ აბგას არლარ კუთვნის.

You're extension of me

I'm extension of you!

დრო დაგვადროებს

ო ეს არაა

ბოლო Magnum opus

ჩვენი ერთობლივი დიდი საქმე

ჯერ კიდევ დიდია და

ჯგერ კიდეც წინ არ მთავრდება

ნვენი ერთობლივი

ეს გზა ზე-ზე

ხან გზა ქვე-ქვე სიარული

და რომც მოგვეხვიოს ტანზე ორთავს ბუნი

ცეცხლად გაველიდით

კოცნად ვიქმნებოდით

შიგნით სველი სალამანდრით

გვექნებოდა სტომაქები საესე

ჯგერ მხოლოდ საწყისია ეს საწყისი

ოქროდ გარდაქცევიდან

და როგორცა უკვე ყველა ამჩნევს

უკვე როგორა გთნავს ეს სიტყვები

ასე ნაკვალევებად ფურცლად დანატოვარი

ცად და ჰაერ ვტოვებ მეც ამ ნაკვალევს
სხვა მსურველთათვისაც
დაკარგულთათვის და მაძიებელთათვის
ამ ნიშნებს ნამცეცხვს შეღებილ ტოტებს

მათაც რომ განგრძონ გზა
ესე გრძელი და რთული
ესე ჩემებრ მოკლელ და მარტვილად

თან თორის ქათამმაც
უკვე დაღო კვერცხი მალა მთებში
ამოქმედა საქათმის ხატი კალციფერი
კლდეებს სანთლები მიაწება
წყაროს წყალი ბოთლით ააფსო

ვხედავ ეპოქის სარკე მღვიძარია
ქვებიც აღიმართნენ და
აქ ყოველი ქვა ახალ ქვას შობს
მსუქანი ქვეები სამოგზაუროდ დადიან
მიაქვთ ჩანთა საესე
ნიჭარებით და წიგნაკებით

რომ იმ ადგილიდან გვასმენინონ ხოლმე
ოკეანის ტალღის ხმები და თვითონაც ჩაიწერონ
თუ რამ მოსასმენი შეხვდათ

მათ კი სოფლის ოღენ
სანთელილა უნათებდეთ
გინდა გეშე მხოლოდ ერთი კელაპტარი
და გულოთ იქონიონ მინდვრისაგან მოკამშული

თვალის წინის მცველი სამკაული.

lapis philosophorum

დამიძახეთ აღარ ანგელოსი

კატასავეით ძაფის გორგალს აღარ დაესდევ

მაინც არ ჩანს

ამ ლაბრინთიდან თავ დასალწევი

დროც ისე მიქრის იწურება

დროა გამოენეკო წემი ტყუპის ცალი

და დროა ავდგე

აღარ ვიფხდევ ასე მდუმარედ და

ყური მოვარიდო

ამ შორეულ ნიჟარების ხმასაც.

ახლა დაე ერთად დავიწყოთ

სამყაროს ჩვენებრ ათასწერში ხატვა
სანამ საღებავი კანზე შეგვხმობია

არადა აქამდინ ცეცხლი სადაც დამინთია
იქიდან დაღვრემილი სახეები
შემომცქეროდნენ ხოლმე

ამიტომ დავრჩი ასე დრაკონივით
გადავშენდი თითქო და მოწყვეტილი გირჩივით
უველა მარცვალ ტყვილად მიმოუყარე
ოთახის იატაკს მიმო ვაპნიე

ახლა კი დროა გამოვჩეკო ჩემი ტყუპისცალი
ისიც ამ ღვთიურობის სარკელ რომ იქცეს
მანაც მსგავსი თუმც
სრულიად ახალი გზა დალიოს

საკუთარ კუთვნილ ბაგეებით და
მანაც დაუტოვოს მსგავსებს და ანარეკლებს
ოდრო ბილიკი მწვერვალებისკენ

ალპური ზონისკენ სადაც
მწირია ჟანგბადობა და
მეტია ღვთიური ხილვა

და თუ ყოველი ასე ერთურთს შეირთვება
იქნებ აღმოიფხვრას
მცდარი თეზისების ყოველგვარი
არსებობა და

ვინაიდან ეს დასაწყისი
დიდი გახდა დასასრულს
მეკი ისე უხეიროდ ვჭამდი

შეუხედავად
ისე გსვამდი ისე
შეუღონებლად
რომ მე თვითონაც ვწუხდი ამაზე

თუმცა მეგობრებო საყვარლებო
წყვილნო და ცალი ცალ
გიხმობთ და გამცნობთ
გიცხადებთ
რომ ეს არ ყოფილა უბრალო აქციდენცი

წინადადებებად ჭეშმარიტი
სახეების გამომჟღავნებისა.

ფიქრთა გადახლართვა

ო ტერესიქორე!

ჩვენს წრეში რომ სახლობდი

ჩვენი ჩრდილნი წამსვე იგრიხებოდნენ

და ყვაველებიც უტყუად თანხმდებოდნენ

ჩემი შორი შუბლის კოკნობას გვირგვინივითა

და ამ გვირგვინოსნისას ისმენთ

ყურებსა სთხოვნით ამა ჩემს ლოცვას

კიბის შშენებლის მსგავსად

აღმაეთს მიმწედომს მიმართვას

ფსალმუნობასა

ესე რა თუმცა მეც მეცნა

დავრწნილიყავ
თავს ალბათ
წიგნებს არ შევატარებდი
მტვერს არ გავქექდი
არყის ხეებს აღარ გავფრცქვნიდი
კუბოებს აღარ გავნზრეკდი
ბოლოს და ბოლოს
უიღურესი ჯგადოსანივით

თავიდანვე კეთილს მივემთხვეოდი
და ლურჯგ ხმაურიან სინათლეს
სამუდამოდ თვალს ავარიდებდი

„სამძიმის ახლავს
მოსდევს მადლი მარად“
მკარნახობს ვამწვევ ყოველთვის

მაინც გამწვევ
ურცხვად დამდეგ და მაკვირდები

ერთხელ შენთან სიმშრად კოცნა ვცვალე
ჩუმაღ და მესმის ამ ღუმულის ახლა
რომ სუფუეს და მე
კვლავაც ვანგრძობ ასე
არყოფილის ყოფას
ველურთა შორის რტოებს დამყნობას.

ვთქვი და გავიფიქრე: იქნებ ერთილაა
ბელადი თავის უთვისტომოსი რატომაც
გიტხრათ თქვენ ეს ბელადმა თქვენ
სოფლის ერთადერთი შამანის მსგავსად
აღსასრულეებლად
როგორც აღესრულა სოკონაჭამი შამანი

ჭიანჭველების ნაკბენებში
რომ იპოვა კარი გასასვლელი
ამა ქვეყნიდან და
ამა ხილვის თვალსაჩინოდან

ეს ხილვები ხომ
ნემი თვალებით დანახული
და ხელებით აღწერილი სურათებია

უკვდავება კი ყველგან კედომაა
ყველგან დაბადება
მაშ რაღად ჰკვირობ?
თუ რაოდენ განმიახლდა სიმმართვერეტობა

თავად პროცესი მაკრთობს და
შენი სულის აირს ერწყმის

ნულა ცდები რამე მითხრა
კარგად იცი
ყველა ვიხილებთ რაც გვინდა
ყველა ვიხილებთ რაც თვითონ ვართ.

ჰოდა გაგონებ კიდევ ერთხელ:
საბოლოოდ გახსენ თანხმობის საშო

ამოღატქვი მაღალი ბეგრები
ანდა დაოსურად ახლა როგორც ხარ
მასე დარჩი
არაფერი გააკეთო და
არცა არას მიელტევე

შეინახე დაიტოვე ეს სიტყვები
გრძნობად გარდაქმენ კარგად მოეპყარ

მარადიულ ცნობას გატან ღვთაებებთან
აქ ქვეიდან მათნაირი ტიპის
რალაც დაჯგუფაჰნილს.

ნახე:

ლაბირინთს დაჟამსგავსე სიმთვრალის ბოდვა
და ძათიც აქეთჟენ მეჟე გავიბი

იქ თოვლიც იყო ინდიელიც
თვალეზიც და ფოტოსურათიც

ახლა ვხვდები დამაბნეელობით
დიადეზი გავაწვრილმანე
და გავადიადე წვრილმანეზი

არა და არ

ამოყვავი თავი წიგნაკიდან
და ვეღარ ვიხსენიებ
ვეღარც მის ფერს თვალისას
ვეღარც თმისას

ამას მაგიერ მოვიძიე მაცნე პოეზიის და
მგონი ვგობს ეს ხალხი
პოეტს საერთოდ არ ცნობდეს

და მასზე მეტად ყური უგდონ ყურძნის მტყენებს
ანდა უსმინონ მარად ყოველდღე
რიტორთა შაბლონს კედელზე
და პოეტი კი
მდუმარედ მხოლოდ წერდეს წერილებს
და ტოვებდეს რაც დასცალდება სიტყვად
იმედად მომავალ საუკუნეთა.

საქმარი იყოს მისთვის
საკუთარი და საყვარლის
ქიმიის სუნი საზნის ქვეშ
გადაულაპული კატის ბეწვები
ჩაი და ყაყა და სუფთა ფურცლები
დასაფლავნად გამზადებულნი

კაცი - ზეცაა
ქალი - მიწა
და ორივე ერთად ერთუბრის ჩაკონილი
თათებით მიწას ფხატნიან და ანაოტებენ

ეს ჯვლავნაც აღარ შემფერის
ესე დაწული სიტყვის სამკობელი
ნათლად ვთვალხმობ რასაც ვხედავ:

უსახური გახდა ეს ოთახი
უსახური და შეურაცხადი
და კატა ამ ოთახში
და ერთობ კატებიც ხომ
ასე დიდ ღროს თმობენ ძილისათვის
მარად ცდიან გავიდნენ ხორციდან იქა

და თუ მოსმენისას ვინმე გარედან იგრძნობს
არც გულზე დაადგების
არც თანა წაუყვების

და თუ ამ გრძნობამ მიასწავლა
მას scala coeli
ღმერთმა ქნას გზად იქონიოს
კედრი და ისონი

გახსოვდეს
(არაფინ არასდროს არ მომკედარა
კბილის ტყევილით)
(ხმელი ბალახი
მკედარ ასფალტს ამტვრევს)
(ყოველი მახსოვს რა
სად შთამგონდა)

ნახშირი ხარ და მუდამ იწევი
გირჩევ შხისკენ გაიქე
და როგორც უკვე აღვნიშნე
არც რამე აკეთო და
არც რამეს მიელტყე!

ეპილოგი

დაე გადაიწვას არე მარე
და თავად მკითხველიც და მსმენელიც
გადაიწვან სიტყვად
საბაგეოდ ღმრთისა ბაგეთაგან
ყლორტი მეყაროს
იფურცლოს და იყვავილოს.

მარად ჟამ ესე კვლავ ციალია
ჩემს ზურგზე მუდამ თან მსდევს
მუდამ მიცავს ასე რომ
ახალმთვარიანს მივაგებებ ღღეს მე ღიმილცვლას
ციდან ცას აგრერიგ ღიმილოვანს

ზათხულის მომთენთი პაპანაქებისას
და წვიმის ქუხილის ჟამს
კვალ მუხებს შევაფარებ სახეს
და იქ ვიკითხავ სინესტეში
მხოლოდღა წყლით შემოსილი
თიხის ფილებს
და თაყადაც შევთმავ
შევიგონებ ინფერნალურ სურათბატებს
სიტყვებს ხაზებს წერილებს
დავწერ დავხატავ
უძირო წყვდიადისათვის

ვითომ გამხმარ ხეებს
მხარი-მხარ ვამცნობ დანთქმული გონში
წინამცნებას სიზმარტყვრეტისგან

რაიც ცხადშიც გარდამოყვების და
ამდენხანს გულში ვამღუშარებ

ო, ძმანო

უკეთუ იგალობებთ უკუნ ბნელში
წარიწუმედთ თავსა
და თმა ბგერაა
ტანის ასოთაგან მოქსოვილი

თუმცა ზოგნი მაინც ვერას მიხედებიან
რა თმა რა ბგერა
რა ტანი რა ასო
ამა ლექსებით ისევ ძირს მე გამითხრიან

ესეა ესერა თქვენი სახე
ამიტომ გერიდებით

შორიდან გივლით
გზასა და ხმასაც
თითქმის არ გცემთ და
ვერც კი ამჩნევთ რომ
ზედაპირზე მხოლოდ მტყვია!

სიღრმე ღრმად ჩადი კვალე
ჩაა დასაბამი სიტყვისა?
უხმე თავსა შენსა
დაითხოვე ყრმანი
დაიტოვე თავი ღმრთაებრივ მარტოეულ
და სტვენად უხმე ცეცხლისხილ ბედაურს

მარტო ისლა ჩაისახე მოკარდაკარე
და შენად შენარიდე შენში.

წყვდიადის წარმდგენელი ბრზოი
ძველ პოეტებს ყვარობენ და
დაე დრო იმედად ვიქონიოთ
დაე მიცვალების ჟამს ან მერე
მომეახლოს პატივი ბრზოის

მანამ კი თავს ვაფრთხობ:
არ შეცდეს არ იტყუო არ იქადაგო
არ იმოწილოს მეტყველებამ ტანი სულელის

დაჯდეთ და ბერებს უხმე
საბერების ბერვით
გარედან ხმელი უდაბნოის
კლდის ვიწრო
ფრწილით დაღრღნილ კერებიდან

მერე კაკლის ტყბილი ნატუჟი აფუჭეჭე და
შავი კბილებით მის ძირში მიიმაღე

ისევე შენთვის ამ ხალხისგან განსარიდად
და ქმნისთვის დათმობისთვის მათთვის
რასაც შენატრიან და იმედოვნებენ

და ამ ჟამს იგინი ოდეს შემოკრებიან ჰოეტის
ცეცხლს ირგვლივ
კოცნა დამენათოს მე
მე დამენათოს კოცნა

მოვარისაგან შხითა სუდგმულისგან
განვრცობილი შუქი შხისა მაგვარად
მსგავსად ვარსკვლავი გაუხდე
ამ მკვდარ სულთა სხვაობად

ამ ხრწნათა უმეტეს მოკვდავნი

მაინც ვერას ჭვრეტენ

და აი გაგატარე დაო დასაბამი სიტყვებისა
ექიმ გამოტოვა სიტყვა რამე ჩემგნით აღმოსათქმი

მოუქნელია ეს მასა მასალა რეალობა

სიახლესაც კი ვერა მამცნობს

და აღარათერ აღარ მომრჩა სათქმელი

ყოველი თითქო შევიცანი

გარდა იმ ერთეულის

მცოდნენი რომ ღუმან

მცოდნე მღუმარია

და მეც პირს მოვიბურავ შუბლს დავიბურავ

და ასე თავად თვითონ ვიქმნები
საკუთარ თავის დემონების თალისმანი

რათა წარსულ მეს ვუქადაგო
და აწმყოულ მეებსაც
მსგავსებს და ანარეკლებს
მისწვდეთ ხმა უნინარი
უსურველ ყოველ ყურთათვის

მხოლოდ ასეღა წარმეტყვას ჩემი მდუმარება
ხანდახან სარკეულ სიზმრად რაც მემღერება
ლექსად ვთქვა და მოვუყვე
საღერლი კვლავ ბაგეთა ღრტყენით

მალლით აღმომეტქმას
ტყვილი წუხილი დარდი

ნაბოძი ზმანება

ტრანსლირებული სიტყვის მოკლე ხაზები

თუმცა კარგად ვიცი და ვგრძნობ

ეს მეტაფიზიკა არ იძერის დროში

მატერიალ იქმნების

გარშემო ალამსაც აკმევს

შორითი შორად ჰყრის

კვამლსა ნემი კოცნის

მეკი

მხოლოდ ამ ერთადერთხელ

ვბეღე და შემოვბეღე

ოდნაე რამ გაბედინო

შენ!

სარჩევი

პროლოგი

5

წასვლამდე მორჩენილი საქმეები

9

დამრეცი ბილიკის (ავლა)დიდება

16

განშორება

22

ფიქრი ეპიგრაფზე

37

გზად ღმრთაების შემოთქმება

48

განავალი ბილიკის გადააზრება

60

გვიანი გმობა ქართულ დროების

87

დაოს აღმავთი

97

გაცხადება

117

გა(შო)ცხადება 0.1

131

სიზმარი სიციხისათვის

149

ცხადი სიზმრისათვის

171

ლოცვა განთიადამდის

188

Solem Lauda!

206

ოქროყვავილობა

221

სულთა გადახლართვისათვის

238

ეპილოგი

248